

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه

نوم . بدرنگه (ناول)

لیکوال . سیدادریس سادات

بڼه . پی ډي ایف

ډیزاین . طیب سکون

کمپوز . پخپله لیکوال

د لیکوال شماره . ۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

ویبسایت . www.kesa.blog

د دې کتاب ټول حقوق له لیکوال سره خوندي دي.

ډالی

ټولو هغو ملگرو ته چې د کلیوال

ژوند سره

د زړه له تله مینه لري،

او هر وخت یې زړه غواړي

ترڅو په غرونو رغونو او میرو

وگرځیږي.

پیل

د سهار څلور بجې وې؛ ویده وم.

یو وخت مې پر مخ د تورو زلفو تارونه تېر شول؛ له خوبه پاڅېدم.
سترگې مې وموښلې، له موبنلو وروسته مې وغوړولې، حیران شوم.
حمیرا وه.

راته یې وویل:

کاش اوس هم بیده وای، په خوب کې څومره ښکلې ښکارې!...
ومې ویل:

لا له خوبه راویځ شوی نه یم، تا راباندې بیا د پخوا په څېر خپل لیونی عادت ولید.
ویې ویل:

څه وکړم هنري؟

ستا مینه هم له معتاد کېدلو څخه کمه نده!...
ومې ویل:

گوره دا د مینې او محبت فضول او چټې خبرې به ما سره نه کوي!...

زه یو شپونکی یم او مینه مې صرف د خپل خدای بیا له خپل ځان سره ده؛ چې هماغه خدای
پیدا کړی دی، او له دې دواړو وروسته بیا له دغو څارویو سره ده؛ وگوره کنه، دا څاروي
څومره مینه ناک دي، او ته داسې په بې رحمه ډول ورته هر وخت زیان رسوي.
ویې ویل:

نه پوهېږم، چې د هندوانو په څېر به له همدې گډو او بیزي سره واده کوي؛ او که د یوې
ښکلې څهرې درلودونکې میرمن به هم ځانته پیدا کوي؟
ومې ویل:

ته دا خبرې پرې پرېده، ته خو د لمرختو نه مخکې نه ويخيري، دا څنگه نن د شفق پر وخت پورته شوې يې؟

ويل يې:

ته خو کلارې پروت يې، او خرهار دې خيژي.

بيا د دې دعوه هم کوي، چې له حيواناتو سره مينه لرې.

زما خو غوړونه دغې تورې غوا رامات کړل، ټوله شپه مې ترې خوب ونه کړ.

هاغه دې وگوره، خپل خوشی ستي!..

اوهو دا څه وايي؟

دا خو ډيره سخته شوه.

دا به زه پدې ټوله لاره بيا پر شا وړم؟

دا خو لگ منزل ندی، پورته اته ورځې لياره ده.

په کړس يې وخنډل، ويې ويل:

دا خو د غوا بچي دی، دومره ورته انديبنمن يې!...

که دې خپل پيدا شو، بيا به څه کوي.

دا د ټوکو خبرې ندي، اته ورځې چې دې کله کتې پر شا وتاړه، بيا درته معلومات کيري.

ويې ويل:

زه له تا سره په ژوند کولو کې دېته اماده يم، تر څو نهه مياشتې ستا ماشوم په گېډه وگرځوم؛

فکر کووم د دې په مقابل کې به اته ورځې هيڅ هم نه وي.

جلی ته گوره ډيره چالاکه شوې يې خا!..

دا خبرې دې ټولې زه انی جانې ته کووم، ته صبر وکه يو ځل پخیر ورسپرو.

ويې ويل:

هر څه چې کوي کوه، رازه لمونځ وکړه.

له ځايه پورته شوم، تر غره لاندې يخې اوبه روانې وې، يخو اوبو له پورته نه په لاندې راغورځېدو داسې نغمې ويلې؛ لکه يو عاشق چې خپلې معشوقې ته د مينې کتلو پر وخت له زړه آواز راوباسي او د خپلې مينې گرم براس د ترنم په ټالونو وباسي.

پسرلی وو، ځکه په هوار ډاگ هم وخت تېريده!..

مگر بيا هم مور د احتياط لپاره خيمې وهلې وې.

په اوبو کې مې لاس دننه کړ، ډيرې يښې وې.

له يخنۍ يې وريردولم، د اوداسه په نيت مې متې بډه وهلې، تلونکې اوبه په خوشحالي له بدنه څڅېدې، مخه ښه يې کوله، او د کونړ سيند په طرف يې په منډه منډه ځغاستل!..

ژر ژر مې اودس وکړ، زه مې له ډيرې يخنۍ ريردېده!

بیرته پورته د غره سر ته راوختم، يښې هوا د انسان د بدن پوستکي تخناوه.

په جای نماز ناسته وه، ورته مې وويل:

جای نماز پريرده چې لمونځ پرې وکړم.

نه يې پريردم!

وئ!

ولې يې نه پريردې؟

ژر کوه چې لمونځ قضا کيږي.

ويې ويل:

ته چې هر څه وايې ووايه، مگر زه درته جای نماز نه پريردم.

فکر مې ووايه، ورته مې وويل:

څه غواړې؟

خولې ته يې گوته نږدې کړه پورته د خيمې کونج ته په داسې انداز زير شوه، چې گمان کېده ژور فکر کوي.

زه د یخنی لړزې نیولی وم.

ویې ویل:

لومړی خو دې دا الیکافتر بند که!

دومره یخني هم نشته لکه خومره چې ته ریپیرې.

دوهم: لس ځلې کښینه پاڅه، بیا پورته کېرم.

ومې ویل:

څه؟ څه دې وویل؟

ویې ویل څه چې دې واوریدل هماغه مې وویل!.

گني ما پاڅوه!..

څه به مې کړي وای، خو له ځانه سره مې نوټ کړه!.

چې هر وخت شوه، بدل ورنه اخلم.

چې اوس رانه دا لمونځ قضا نشي، د همدې لپاره مې یې شرط ومانه!.

او لس دې ژر ژر پاڅېدم او کښېناستم.

حمیرا له خندا شنه شوه، او ویې ویل:

هنري!

ته خبر یې؟

تا د خدایې امر د سرته رسولو لپاره زما هم یو امر ومانه!..

پر تا ریښتیا هم خپل رب تر ما ډیر گران دی، ستا مخکنی وینا چې ودې ویل:

زما مینه صرف زما له رب سره ده.

اوس راته معلومه شوه، چې ته په حقه یې!..

راشه لمونځ دې وکړه، چې بیا پخیر خپل مزل شروع کړو.

لمونځ مې ژر ژر اداء کړې، او د کونډ پر لور مو يو ځل بيا رومه روانه کړه، د غوا خوشی مې په ملا پورې په پرې وتاړه.

حميرا د رمې تر مخه روانه وه، او زه يې تر شا روان وم.

تر څو کوم څاروی په غرونو او ځنگلونو کې پاته نشي، له غره ليرې يو نيم شخصي باغ بنکارېده.

نور شاو خوا پسرلي خپل کرم پر ځمکه لورولی وو.

هره خوا شنه وه، له ليرې ځايه د رات کيراني او گل لالا بوی هم حس کېده.

خوندوره دره وه، حميرا په خپلو غواگانو سرې سرې کرنې کش کړې وې.

تر څو زما له غوگانو سره يې توپير وشي، د انسانانو خاموشي وه.

صرف تر غره لاندې روانو اوبو د پسرلنيو نغمو سازونه غږول، په اوبو کې ډيری ځگونه له

پورته د اوبو په بنکته راغورځېدلو سره جوړ شوي وو.

يو څه مزل مو وکړ، مگر يو وخت حميرا چې د رمې لومړي سر کې روانه وه، ودریده!..

زه ورورسېدم.

رمة ترې مخکې شوه، ورته ومې ويل:

ولې ودریدې؟

ويې ويل:

هنري!

زه تا له تېرو دوو کالو وينم، چې داسې غمگين او گمنامه ژوند تېروې.

هيچاته هم وخت نه ورکوي.

ما دا هم له چا اوریدلي وو، چې ته يو وخت د اميرالمؤمنين، خانگړی او راز ساتونکی شخص

وي.

دا چې ته دومره خاص شخص وي؛ بيا دې ولې هغه ژوند پرېڅود، او دې گمنامه سفر ته دې راودانگل؟

ما ورته په زير وکتل، په سترگو کې يې سوچ يوېم.

د تورې جگړې او د سپين ارگ وختونه را په زړه شول، زه د هغې په سترگو کې خپل تېر وخت ته ولاړم.

سترگې مې پټې کړې، او يوه شېبه مې د تېرو شويو خوندونو حس يو ځل بيا په شونډو وڅکه!!!

ويي ويل:

هنري هنري!

څه درباندي وشول څه؟

چې ومې کتل، رمه يو څه ليرې رسېدلې وه.

اوهو ژر ژر رازې چې رمه ډيره لرې ولاړه، په منډه منډه مې ځان ورورساوه!

هغې وويل:

پوره اته ورځې لاره لرو، که چيرې خپله كيسه راته وکړې.

نو هم به له ليارې خوند واخلم، او هم به ستا د غمجنې څهرې په راز پوهه شم.

ما وويل:

زما د غمجنې څهرې تر شا ډير څه پټ دي؛ امکان لري تا په ژړا کړي ځکه وایم ترې تېر به شو.

ويي ويل:

نه پدې راز خو بايد خبره شم، زه نور تاسره په نږدې اوسېدلو دا نشم زغملای چې ته دې خفه اوسې.

ښه چې دا خبره ده، نو واوره:

د نن نه پوره شل کاله مخکې زمور په کونړ کې ډیر خوندور ماحول وو. ماشومانو به تر غرمو لوبې کولې، لویانو به مو ټوله ورځ په سخته گرمۍ کې کار کاوه. مور د ژوند له کړاؤنو او د ژوند له نا کړدو بې غمه وو. کله کله به مو د ښار په واټونو کې د پرونو له دوکانونو سره د پټپټیوني لوبه کوله او بیا ځینې وختونه به مو په سرو غرمو کې له گرمو خټو ځانته خټین کورونه جوړول، زمور کور د ښار په منځ کې وو؛ هلته ډیر کم کورونه وو. مگر ماشومان یې زیات وو؛ زما یادیري، زه لا پرتوگ ته رسیدلی نه وم. او کورنۍ راته خالي کمیښ کړې وو، هغه به هم هر وخت خیرن وو. دا یواځې زما نه بلکې په پخوانیو وختونو کې د ټولو افغانانو دود وو، چې تر څو به یې ماشوم پنځه کلنۍ ته رسېدلی نه و، پرتوگ به یې ورته نه کاوه. د دې په علت بیا زه هم خبر نه یم، چې پرتوگ یې ماشومانو ته د غریب لامله نکاوه؛ که خپل پخوانی دود او دستور یې عملي کاوه. خو زمور کورنۍ ډیره زیاته غریبه وه، ماته یې د غربت لامله پوره جامې نه وې کړې. په هر حال زه د پرتوگ دور ته ورسېدم، وختونه تېر شؤ. د ورځو نه یوه ورځ مې، مور پلار ته وویل: تاند جلال آباد ښار ته بوزه!

او په کومه نامتو او مشهوره مدرسه کې یې واچوه، تر څو ورځه د ستر کتاب قران عظیم الشان ناظر او حافظ جوړ شي.

پلار مې پدې خبره یو څه فکر وواهه، دا چې زه د مور او پلار یواځینې نازولی زوی وم. نو د مور او پلار سره به هر وخت په یوه کوټه کې بیده کېدم، پدې شپه هم زه دلته وم. پلار مې مور ته وویل:

سمه ده، تاسې اوس لپاره بیده شئ، زه سبا احوال درکوم.

پدې شپه ویده شو؛ په سهار مې مور پاڅولم، دواړه پدې راضي شوي وو. تر څو جلال آباد ښار ته مې بوځي؛ او په یوه ښاري او مشهوره مدرسه کې مې داخل کړي. زه په هغه ورځ هیڅ خفه نه وم، ځکه زما فکر هم زما په څېر کوچنی وو. بس دپته خوشحاله وم، چې د جلال آباد ښار ته به ولاړ شم، د هغې ځای خوندونه به وگورم. د بیروبار او موټرونو له اوازونو خو ستړی وم. خو پدې پوهېدم، چې جلال آباد داسې یو ښار دی، چې پدې ښار کې د ټول مشرقي وگړي، راټولیري.

او ټول خلک پکې سوداوي کوي.

د پلار سره مې یو ځای له کوره راوتم، دا وخت مې،،،

مور راته وویل:

څه بچیه!

په مخه دې رڼا شه؛ الله دې د خپل ژوند په دغه سخت پړاو کې هم کامیاب کړه.

لومړی تر هدې راغلؤ.

او بیا مې پلار په موټر کې یوه څوکې کرایه کړه؛ زه مې د پلار په غیر کې کښېناستم، د جلال

آباد په لور د کنړ سور پلنکوچ، کوچ وکړ.

زما د خوښۍ او آرامۍ ورځې ختمې او د سختۍ او بېلتون ترڅې ورځې شروع شوې.

زه دا مهال نوی نوی پنځه کلن شوی وم، دا زما ځکه یادیري:

چې پلار مې راته په همدې ورځ یو صفا او سپین پرتوگ کړی وو.

زمور کونړ خو ټول ښایسته دی، مگر د نوي ښایست لیدونکي ته پخوانی ښایست هیڅ هم نه

ښکاري!

په لاره کې تر ډیره حده د سور پلنکوچ سره یوځای د کونړ سیند هم روان وو.

او د لارې په اوږدو کې يې نوم د کونړ د سيند نه په کلار کلار بدلېده، يو ځای کې د خيوې نوم ته بدل شو، او بالاخره پلار مې راته وويل:

چې اوس هم د کونړ سيند ته د کامې اوبه وايې؛

کومې چې په همدې لاره د پاکستان په کرغین سيم اوږي، او د پاکستان عوام ورڅخه گټه اخلي!

زما ښار ته د راتگ دا لومړی پوهه وه، چې حاصله مې کړه!

او هغه دا وه:

هر سيند چې په کومه سيمه تيريري، نو د هماغې سيمې په نامه سره ياديري.

د کامې نه بنغرو ته راوړسېدو، او بيا هم د بهسودو په لاره کومې اوبه چې د کابل نه راغلي؛ او منډې وهي تر څو ژر له کونړ سيند سره يوځای شي؛ او د پاکستان هيواد وويني؛ راوړسېدو.

له بهسودو مخابراتو چوک شو، کوم ځای کې چې د انسانانو ډيره زياته گڼه گڼه وه.

او د انسانانو غال مغال د خلکو غوړونه ورخراول، يو څه وخت مې هر څه ته له کتلو خوندي اخيست.

خو اخر مې غوړونو ته لاسونه ونيول، زه په لومړي ځل د جلال آباد ښار ته راغلی وم.

په دوکانونو کې سراجي موسيقياڼې لگيدلې وې.

د کبانو له دوکانونو د کبانو تريو بويونه راپورته کېدل، يو ځای مخکې يو هوټل والا په تورو کبابو نارنج زيښنه!

خدای شته زه مې ورته وشو، مگر ومې نشو کولای چې پلار ته ووايم، تر څو يې راته واخلي.

د جلال آباد په ښار کې پلار پلې (پياده) په مخه کړی وم، د دې ښار په واټونو کې هم زموږ د کونړ په څېر کورونه وو.

چې د چوک په منځ کې وو؛ پلار مې راته وويل:

بچکه زه ځم، پیسې ماتوم ته همدلته اوسه!.

پام چې بلې خواته ولاړ نشې، زه همدلته د ښار له کورونو سره ولاړ وم.

د ښار له اوزونو گڼې گونې او د انسانانو له چیغو مې خوندونه اخیستل، بازې هلکان به په لاره ډیر خوښ تیرېدل، مگر بیا یو نیم به ډیر زیات خفه وو.

له خپل ذهنه یې د کارونو بوجی جوړه کړې وه، فکر یې کاوه چې ټوله نړۍ یې پر مخ روانه کړې ده.

مگر یوه خبره ورځینې هیره وه:

هغه دا چې که خدای ناخواسته اوس راباندې الاهي رزق بند شو.

نو هیڅ هم نشم کولای؛ بس دوی دې الله تعالی پوه کړي.

زه د ښار په یو واټ کې د خپل پلار په انتظار ولاړوم، چې ناگهانه مې یوه چیغه تر غوره شوه؛ هاخوا دیکخوا مې ډېر وکتل څوک نه وو.

یو دم د شا له کوره یو نجلی راووته، د شایست پرې تمامه وه، ما نجلی ته کتل چې ناڅاپه له کوره یو ځوان هلک هم ورپسې په ځغاسته راوواته!..

لرگی په لاس له غوصې سور، او له خولې یې نارې بادیدې!..

نجلی د سپک پر لور منډه کړه، له هغې خوا پرې موټر په ډېره تیزی راغی.

د موټر بانټ د نجلی له گیدې سره ولگېد، نجلی یې هوا ته پورته کړه؛ او بیرته د موټر پر بښینه راپریوته!..

د کرولا گاډي بښینه ماته شوه، د نجلی ظالم ورور منډه وراخیسته، او د موټروان غاړې ته یې لاس ورواچاوه.

ورته یې وویل:

زما خور دې ولې ووهله، دا زما نیازینه خور وه، په تا پورې سترگې نه وې؟

ډریور یې درې څلور چکې کش کړ، زه حیران شوم.

چې پخپله خو ده همدا غوښتل، تر څو نجلی ته زیان واوړي، مگر هر کله چې نجلی ټپي شوه اوس پرې خفه دی.؟

دا وخت د دې ځای مالک راغی او د نجلی ورور ته یې له موټروانه پوره یو لک افغانی واخیستی؛ هلک د پیسو په شمارلو لگیا شو.

له کوره پرې یرغ وشو:

وه غلام الدینه هغه نجلی خو اوس روغتون ورسوه کنه؛
هلک وویل:

رکه روغه ده، هیڅ بلا پرې نه راغورځي،

له خوا مې تېر شو، دا خبره مې نری شان تر غوره شوه.

شکر زما د چرسو کار وشو.

دا وخت مې پلار راغی، له لاسه یې ونیوم؛ په لاره کې مې ورته پورتنی ټوله کیسه تېره کړه!..
ویې ویل:

بچکه!

ښار دی، هر ډول خلک پکې شته؛ ته دې صرف علم حاصل کړه او بېرته خپل سپیڅلي او له مینې ډک کور ته راځه!..

د دې ښار نامتو جماعت؛ گمرک جماعت ته یې بوتلم،
پوره پنځه سوه افغانی یې زما له پلاره واخیستی،

پلار مې راته وویل:

څنگه شو بچیه!

د جلال آباد ښار دې خوښ شو؟

ما ورته وویل:

هو لالا ډیر ښکلې ښار دی؛ بیشکه چې خوښ مې شو.

د پلار په سترگو کې مې اوبنکې راغلې مخ يې شاته واړاوه.
په سترگو يې لاس کش کړ، راتپت شو.

او راته يې وويل:

بس بچکه!

همدا دې ځای شو، ته به تر دې وروسته همدلته لدې قاري صاحب سره ژوند تېروې.

پلار مې رانه روان شو، ما ډيرې چيغې پخپل پلار پسې ووهلې!

مگر قاري صاحب کلک نيولی وم.

او هر کله چې مې پلار په دروازه ووت، نو قاري صاحب د نورو هلکانو و خواته بوتلم.

راته يې وويل:

دوی ستا ملگري دي، ته به لدوی سره په همدې جماعت کې وخت تېروې.

دا هم ستا الماری شوه، او دا يې هم کيلي ده.

قاري صاحب د جماعت ټول ځايونه راوخودل، زه ډير زيات خفه وم.

خو خفگان مې بې گټې وو، ځکه پدې ځای کې له خدای څخه بغير هيچا هم زما درد نه

حس کاوه.

د پنځو کلونو ماشوم او دومره سختي؛ دا ډيره سخته ده، چې ټوله ورځ او بيا د شپې تر دولسو

درس ووايې!..

بيا ويده شې، او په سهار څلور بجې درته په لومړي ځل نه پاڅېدلو صبر وکړي، او په دوهم

ځل درپسې د ربړ دوره راواخلي او تغمې درباندي ودروي.

خير وختونه تېرېدل، زما خفگان به هم ورځ تر بلې زياتېده.

زه ډير زيات کوچنی وم، تر اوسه راباندې د الله تعالی د امر حق هم نه جوړېده، ځکه چې زه

لا تر اوسه هغه دور ته رسيدلی نه وم، چې انسان پکې خپل ځان پيژني!...

دا چې يو ماشوم خپل ځان پيژندلی نه وي، نو خپل خدای به څه وپيژني؟

خو خبر دا خو بڼه وه، ځکه لمونځ د پاکۍ، د ذهن آرامۍ او الله تعالی ته د نزدې کېدو یواځینې لاره ده.

او ما سره د خدای نه بغير هڅې هم بل څوک نه ؤ، چې گیلې ورته وکړم. له قاري صاحب څخه مې اوریدلي وو، چې هر کله خفه کیدئ نو څلور رکعته د شپې په ناوخته کې تهجد کوئ.

او الله تعالی ته مو خپل مشکلات پیش کوئ، بیشکه چې الله تعالی تر ټولو بڼه دعا قبلوونکی دی.

زه به هم ډیری وخت د ستر رب العزت و مخې ته د شپې پر درې بجې کښېناستم. هغه عالمان وايي:

چې هر کله خفه وي، او د شپې ناگهانه بیداره شوئ؛ نو پوه شه چې الله تعالی خپل ځان ته د ودولو لپاره له خوبه راویځ کړی یې؛ تر څو مشکلات دې درحل کړي. زه به هم هره ورځ الله تعالی په همداسې وخت له خوبه پاڅولم، ما به تل الله تعالی ته په نیمه شپه ژړل، تر دې وخته دومره پوهېدلې وم، چې د راز و نیاز لپاره که دې نور څوک ونه موندل، نو خپل رب له یاده مه باسه!..

هماغه ستر رب به دې مشکلات در حل کړي.

بس بڼه وو، دعا مې الله تعالی قبوله کړه روژه راورسېده، او د روژې نه وروسته اختر وو. شکر په روژه کې راباندې چا زور او زبردستي نه کوله، او پدې برخه کې یې یو څه نرمي کوله. خو د خوښۍ خبره دا وه، چې له روژې وروسته ټول هلکان خپلو کورونو ته تلل!..

ځکه چې اختر وو او په مدرسو کې رخصتي صرف او صرف په اختر کې وي.

ما خپل رب ته د شکرانې په نیت پدې کم عمر کې پوره اتلس روژې ونيولې، غوښتل مې نورې هم ونیسم.

ځکه چې تر حده زیات خوشحاله وم، مگر د اتلسو روژو وروسته په مدرسه کې د مدرسې دوه نیم زره شاگردانو ته غونډه ونيول شوه.

ټول شاگردان له ډیرې خوشحالی څخه په جامو کې نه ځاییدل، هر یوه به ویل: یا ربه خپل دوهم جنت ته مې یو ځل بیا بوزه، که یوه ورځ هم پکې تېره کړم. ستا دا احسان به په لکونو لکونو روپو هم ادا نشم کړای!

په نیم ساعت کې د مدرسې ټول شاگردان په صفونو کې سیده سیده کښېناستل، د مدرسې شور په آرام آرام کښېناست، په لوډ سپیکر کې یې لومړی د تلاوت لپاره زما د اطاق ملگری امجد علي چې خدای تعالی ورته ډیر ښکلی اواز ورکړی وو، راوغوښت. هغه پدې ورځ چې د اختر له ورځې کمه نه وه، د زړه له تله تلاوت وکړ. او ښه خوند یې ورنه واخیست، له تلاوت او نعت وروسته د دې اعلان وشو، چې د اختر په څلورمه به د مدرسې ټول شاگردان مدرسې ته حاضري ورکوي.

زما سترگې له ډیرې خوشحاله را ډکې شوې، ما ویل چې له ډیرې خوشحالی ټوپونه ووهم، هوا ته والوزم؛ په یخه هوا کې لکه مسافره مرغی. دورې ووهم او تر ډیر ځنډ وروسته د خپلې ځالې پر لور فنا شم.

د دې ورځې نه یوه ورځ مخکې زما پلار ته هم قاري صاحب زنگ وهلی وو، هغه هم مدرسې ته راغی.

په کلار کلار د اخر له طرفه یو یو صف اوچتېده او رخصتېده.

زما زړه ټوپونه وهل او دا مې له ځانه سره ویل:

چې کله به وي، زمور قطار هم رخصت کړي؛ له مدرسې راووتم.

بیرون مې پلار ولاړ وو، له لاس یې ونيوم.

او روان یې کړم؛ له پلار سره مې نه یادیري؛ چې څومره وخت خبرې نه وې کړې.

خو فکر کووم، اته نهه میاشتی به یی کیدی خکه هر کله چې می پلار زه په مدرسه کې شامل کړم.

هغه وخت لنډ لوی اختر تېر شوی وو، ما ډیره زیاته مسافري په پنځه کلنی کې کړې ده. ته خو دادی شل کلنه یی، بیا دې هم د شلو ورځو مسافری ته خلق تنگ دی؟ حمیرا وویل:

ستا کیسه واقعا خوندوره ده، زه نشم کولای چې هڅې وخت تېر کړم. باید چې وایې ورم!..

ما ورته وویل:

ته لیونی شوې یی، لمر ته وگوره سره غرمه ده.

رمة ودروه، چې چیرته کښنو او ډوډی وخورؤ.

ویې ویل:

ستا کیسه هم یو ډول خوراک وو، نه پوهیږم مړه یې کړم.

د رمې په منځ کې یې منډه واخیسته، په لگ وخت کې د رمې تر اخره ورسېده، ټوله رمة یې ودروله!

ما هم له شا څخه خوسکی رابښکته کړ، یو څه شېبه مې ملا ککه نیولې وه.

بیرته مې سمه کړه، ما کیردی د خره له شا څخه راکوزه کړه اوږد لرگی مې یې خلاص کړ؛ د غره سر ته په راشنو شویو کبلو مې ولگوله، حمیرا هم اور ولگاوه او د هغه سیرلي چې په لاره کې مو حلال کړی وو؛ غوښه یې په اور کښوده، د جواب چې لپاره یو څه وړاندې ولاړه!.. ما هم لاندې په یخو اوبو د ماسپښین لمانځه لپاره اودس تازه کړ.

بیا راغلم، او په شین ډاگ کې مې د لمر څخه د قبلي اندازه ولگوله.

په لمونځ ودرېدم، د لمانځه له ختمېدو سره مې حمیرا ولیدله چې راغله په لاس کې یې نارنج او مالټه وو.

ورته مې وويل:

دا دې له کومه کړل؟

ويل يې:

هالته مخکې يې ډيرې زياتې ونې وې، ته دا ونيسه چې زه هم لمونځ وکړم.

هغې هم لمونځ اداء کړ، د سيرلي غوښه مو ښه په ماړه نس وخوړه.

او يو ځل بيا مو خپل مزل پيل کړ، حميرا وويل:

ښه نو هنري!

نور انتظار راباندې مکوه، کيسه شروع کړه، ما ورته وويل:

تاته چې اوس زما کيسې دومره خوند درکړ؛ دا چې ته پکې زما مينه، زما خيالات او راتلونکې

پيسنې واورې، نو څومره خوند به ترې واخلي؟

ويي ويل:

بس خبرې دې نورې نه منم، کيسه کوه!

ومي ويل:

بيا زه کور ته راغلم، اختر وو، او زموږ ښکلی کونړ د واورې په يخ پوښل شوی وو.

دا بيا د مينې هغه خوندورې شيبې وې؛ چې ما يې ډير وخت انتظار کړی وو.

او تر ډير وخت وروسته کور ته راغلی وم، ما په مدرسه کې ډير څه زده کړي وو.

زه غريب وم، پدې پوهېدم چې پلار مې په کور کې د غربت په حالت کې ليدلای نشوم،

ځکه مې هر ډول سختی ته غاړه ايښې وه.

د يوې يوې ورځې په تېریدو سره به نيم نيم کمېدم، ځکه چې د مدرسې وخت مې ورځ تر

بلې راتېرېدې کېده، د اختر په شپه مې پلار ښاري هتيو ته بوتلم؛ تر څو د اختر ټول لوازم راته

واخلي!..

پلار مې دې خدای ژوندی لري؛ ډیر څه یې راته واخیستل او په آخر کې خپل کور ته راستانه شو.

د اختر په شپه مې څلور پنځه واړه بوتان په پښو کړل، تر څو ویې گورم چې تلي یې ښه دي او کنه؟

یو ځل مې بوتان په پښو کړل، یو څه بیرون راووتم، تر څو ویې گورم؛ بیرون په حویلی کې گرځېدم.

ښکلې فضا قایمه وه، یخه شپه، د واورو غونډوسکي او خاموشه خاموشي!...

دا وخت مې ناگهانه یو دروند غږ واورېده، بې هوښه شوی وم.

یو وخت دی؛ سترگې مې خلاصې کړې، په یو داسې کور کې وم؛ چې د خیمو په څیر مثلث ډوله چت یې درلود، مگر له لرگیو جوړ وو.

ښینې یې درلودې، بیرون ښینو کې له لیرې ځایه داسې غرونه نظر ته راتلل، چې په گڼو ځنگلونو پوښل شوي وو.

د واورې طوفان وو، تیاره هم خپره وه.

لرې ځنگلونو کې د څیرې په پانو له سره تر پایه واورې پرتې وې.

د خونې په کونج کې اور لگېدلی وو، یوه زړه بودی کوټې ته راننوتله!

ورته مې وویل:

زه دلته څنگه راغلم؟

هیڅ یې هم ونه ویل، بیا مې وویل:

تاسې څوک یاست؟

هغې په اشارو هڅه کوله، تر څو ما پوه کړي.

ما ورته وویل:

خبرې وکړه کنه، په کتابچه کې يې راته يو څه وليکل!
را مخته يې کړل.

ما يوازې مدرسه ويلې وه، که چيرته مې ورسره مکتب کې هم يو څه وخت تېر کړی وای!..
نو امکان لري په ليک او لوست به پوهېدم.

خو خبر په عمر پښې ښځې زه په اشارو دومره پوه کړم.
چې هغه گونگۍ ده، زه ډير کوچنی وم.

ځکه نو بودی ښځې ماته په گونگۍ ژبه الاهو پيل کړه:

هم هم هم ، هم هم هم ، هم هم هم ، هم هم هم .

زما پر سينه يې لاس کش کاوه، هغې ډير په مينه راکتل او په خپله گونگۍ ژبه کې يې پدې
پوهولم.

چې زه اوس لپاره په يو محفوظ ځای کې يم.

او د هغه تر څنگ به هيڅوک هم ماته کوم زيان ونه رسوي.

بودی ښځه ډيره مهربانه معلومه، تر څو ورځو وروسته زه هم لگ لگ راجور شوم.
مگر په هيڅ هم پوه شوی نه وم.

ما غوښتل په حقيقت پوه شم، مگر زه به د گونگۍ ښځې په اشارو څه پوه شوی وای.

بودی ښځه به سهار وتله، او ماسپښين به د يو څه خوړو سره راتله.

مگر د حيرانتيا خبره خو دا وه:

چې بودی ښځې هيڅ کار نکاوه؛ بيا به هم هره ورځ مور سره کړي کبان خوړل، په هغې
يخنۍ او واوره کې هغې تروو کبانو بيل ډول خوند کاوه.

مثلل پوره يوه مياشت واوره وورېدله، واورين توپان وو.

په آسمان کې وپروونکو تورو وريځو د قهر نارې وهلي او د پشمونو په څېر ښکلي سپينه
واوره يې په توره ځمکه لوروله.

د اووړې توفان دومره تېز وو، که د کور بښینې نه وای. نو ډیر ژر به په کور هم رانوتې وای، زما ډیر ساړه کېدل او پدې طوفاني ورځو کې به مې خپل لاسونه په اور گرمول!

ښه وو، تر دوو میاشتې وروسته یو ځوان هلک کور ته راغی. هلک سره کښېناستم، ما هغه نه پېژانده مگر هغې ځان داسې خوده. چې امکان دې ولري؛ ما پېژني.

تر دوو میاشتو مې هیچا سره هم خبرې کړې نه وې، بیخي مې زړه تنگ وو شکر چې دا ملگری را پیدا شو.

هلک راته وویل:

ځوانه!

دا دوه میاشتې کیدې، چې ستا فکر راسره وو، ما ویل چې ته به څنگه شوی یې! شکر چې اوس مې ولیدلی روغ یې!

ما خپل بانه گان گول کړل، او د هلک سترگو ته زیر شوم.

هلک مور ته وویل:

ادې، یوه پیاله د شیدو چای خو وکړه، کیسه یې پدې ډول پېل کړه:

په هغه ورځ چې ستاسې ښار بمبار شو.

په هغې ورځ زه ستاسې و گزر ته د دې لپاره درغلی وم، چې هلته هم لکه د نورو ځایونو په څېر د مخابراتې سیستم جوړ کړم.

مگر ناگهانه الوتکې راغلي، ستاسې په ټول ښار یې بمباري وکړه.

ستاسې په ښار کې يو نفر هم ژوندی پاته نشو، ما وکتل چې يو ماشوم د ښار په يو سړک پروت دی او ساگانې اخلي.

هغه ماشوم ته وې.

دا وخت روسيان راغلل ما ورته خپل کاري سند وخوډه، ځکه يې زه او ته پرېښودؤ.

ته مې دلته د گونگۍ مور کره راوستلې او زموږ کارونه ډير زيات وو.

نو ځکه درنه زه ولاړم،

ما وپوښتل:

زما مور او پلار به څنگه وي، ځوان هلک وويل:

ستاسې په کلي کې يې هم هماغه کار کړی دی، کوم چې يې په نورو ځايونو کې کړی دی.

هر شخص ته يې ويلي دي.

دوست يا دښمن؟

چې چا ورته دښمن ويلي دي، هغوی يې وژلي دي.

او چا چې ورته دوست ويلي دي، هغوی ژوندي گرځي.

ما خپل سر ته لاسونه لپه کړل، زه ډير زيات ناشکره وم؛ ځکه که چيرې زه مسافر وم، نو مور او

پلار خو مې شکر ژوندي وو کله!

د مينې نه ډک ژوند خو مو مدرسه کې هم وو.

سخت زيات مې وژړل، گونگۍ ښځه او ځوان هلک ډير زيات خفه شو.

اوس نو مشکل دلته ؤ؛ چې زما والدين به ژوندي وي او که مړه؟

حميرا وويل:

ياره د کيسې اورېدل دي، يو څه سخت شول؛ ځکه زه پوهېږم چې تر دې وروسته به ضرور

پکې د مرگونو خبرې وي.

او دا خبرې زما هيڅ نه خوښيري.

ورته مې وويل:

تر دې وروسته د مرگونو نه، د مينې اصلي داستان شروع کيږي. او اصلي کيسه خو له همدې ځايه پيليري، تر اوسه خو ته د کيسې په سر او اخر نه پوهېدې؛ مگر تر دې وروسته به په ټوله کيسه په ښه ډول پوهېږي. اي ليونۍ:

دا وگوره ماته ښکاري، لمر په کوزېدو شو.

او د ماډديگر د لمانځه وخت دی، سيوري مو وگوره درې چنده لوی ښکاري! جماعتونه خو نشته؛ چې آذان واورؤ، مگر دومره پوهېږم چې د لمونځ وخت په همدې نښو ښکارېدلو سره داخليري.

يو ځل بيا مو رمه ودروله، ټولو څارويو په روانو اوبو کې خولې ووهلې؛ زه يې سرته ورغلم. اودس مې تازه کاوه، عادت مې وو.

چې تر هر لمونځ مخکې به مې ضرور اودس کاوه.

ځکه چې پدې سره به تازه کېدم او زما په څېر د شپونکيانو د ژوند خوندونه خو په همدې کې وي کنه، په يخو او روانو اوبو اودس، د لارو ښکلې منظرې او زمور زاړه يادونه؛ واه! خولې ته مې اوبه اچولې وې، چې له ليرې ځايه مې يو انسان وليد؛ روانو اوبو ته ناست دی، استنجا پکې کوي.

اوبو مې له خولې څخه ټوپ کړ، توخي ونيوم.

زړه مې هم راجگ شو؛ بيا مې شاته رمې ته وکتل چې اوبه يې څښلي، د سړي و خواته ورغلم.

بغېر له پوښتنې مې يوه کلکه چکه کش کړ، چې ولې يې په روانو اوبو کې استنجا کوله! بيا مې رمې ته اشاره وکړه، چې نه وينې هلته څاروي اوبه څښي؛ پدې اوبو کې انسانان اودوسونه کوي.

نه پوهېرم چې په حقه وم، او که په ناحقه!

مگر په خپله غلطۍ مې قانع کړ، هلک چې رمه ولیدله؛ هیڅ بې هم ونه ویل!..

فکر بې کاوه، چې د دومره غټې رمې سره خو به ضرور یو څه شپونکیان وي او په آرامه بې خپله لياره ونیوه.

زه هم خپلې کیردۍ ته راغلم لمونځ مې وکړ؛ حمیرا له غوتې پخوانۍ مالټې کومې چې بې د غرمې لمونځ پر وخت شوکولې وې، راوویستې، خوند بې وکړ یاره!..

ځینې مالټې پکې سرې هم وې، حمیرا وویل:

ته خبر بې هنري؟

ما وویل:

د څه نه؟

ویې ویل:

د دې مالټو د راز نه؟

ما وویل:

نه نه یم خبر ته مې خبر کړه کنه.

گوره هنري؛

د دې مالټو رانیول؛ د افغانانو لپاره ندي، دا مالټې روسانو د ځان لپاره کړلې وې.

او هغوی پدې پوهېدلي وو، چې دغه مالټې صرف زموږ د مشرقي په گرمو هېوادونو کې را زرغونېدای شي.

نو ځکه بې د دې مالټو تخم دلته راوړ.

ما وویل:

نو پخپله روسیه کې بې ولې نه کړلې چې دلته بې راوړلې؟

ویې ویل:

روسيه ډيره يخه ده، او سرو کال پکې بارانونه کېږي.

هغوی د ننگرهار او مشرقي په رقم گرم ولایتونه نلري او کوم ځای چې بې گرم لیدلای دی، هلته یې دا مالته کرلې ده.

ما ورته وویل:

نو ریښتیا اوس خو روسیه نشته، اوس یې ولې بازار ته نه راوباسي؟

ویې ویل:

نه پوهېږم، شاید اوس یې امریکایان وړي؛ ورته مې وویل:

الله تعالی دې لکه د پخوا پشان د افغانانو یو بل ټولی جوړ کړي، تر څو د کفارو په مقابل کې ودریږي.

انشالله لومړي سر کې به یې زه ولاړ یم.

زما په کابل کې د امریکانو ظلمونه له یاده نه وځي، او د یو یو ظلم پوښتنه به ورنه ضرور کووم.

حمیرا:

ریښتیا ژر ژر کوه، چې کیسه واورم؛ خیمه وچته کړه.

ما ورته وویل:

کیسه خو به واورې مگر شپه راروانه ده او د تور غره بیخ ته ځان رسول دي.

هلته یو کلی دی، زمور خپلوان پکې دي؛ تېره شپه خو مو په ډاگه وکړه.

دا شپه خو باید یو څه ښه وکړو.

خیمه مې راغونډه کړه؛ د خره پر سر مې وتړله، د غوا خوسې هم په گرځېدو راغلی وو.

او له عذابه یې شکر خلاص وم، نورې به ژر په گرځېدو راتلې!..

مگر دې ډېر زیات پعذاب کړم، خیر د غوا پې یې رودلې!..

نه مې غوښتل چې خندا شم پکې؛ حمیرا وویل:

هنري شپه راروانه ده، دا وروسته هم شيدې رودلی شي.
اوس بايد مور ځان د تور غره تر بيخه ورسوو؛ ما ورته وويل:
د والدينو مينه چې هر ځای کې ووينم، ژړا راځي.
زه به څنگه دا وزه د خپلې مور نه جلا کړم.

حميرا وويل:

هنريسي!

خدای ته وگوره!

ناوخته دی، خدای ناخواسته د شپې مورمه چېرته د شرمو خانو خوراگ نشي.

ما وويل:

سمه ده سمه ده.

تا د والدينو د بيلتون درد چېرته ليدلی دی، ته خو بس دېته تکره يې؛ چې زما په کيسه کې د
خوندونو ځای واورې.

اوله سختيو يې تېره شې، ځکه چې تا د درد په اړه نه هم څه اوريدلي دي، او نه دې هم څه
ليدلي دي.

خبر هغه دی، مور شو، څه چې پخیر ځو.

د ما زديگر لمر د غره پر سر نيمایې ښکارېده، تر غرونو وړها خوا وچه بيديا او دښته
معلومېده.

شکر چې د شپونکيانو لاره په شنو غرونو او د يخو اوبو پر غاړو وي.

حميرا وويل:

خا کيسه کوه، هنري!

ومي ويل:

زما سره تر ټولو زيات تشويش د دې وو؛ چې مور او پلار به مې ژوندي وي او که خدای نا خواسته وفات شوي به وي.

دا چې زه ډير کوچنی وم، نو دا مې نشو کولای چې په يواځې ځان دومره ستر ستر غمونه وزغمم.

ځکه نو تېې ونيوم، تر درې مياشتو په پالنگ کې پروت وم.

دا مهال زه اووه کلنۍ ته ورنږدې شوی وم؛ د مدرسې برکت مې دا وو چې يو لمونځ هم رانه شکر نه قضا کېده.

تل به مې لمونځونه کول او په دعاوو کې مې له خدايه صرف يو سوال وو.

هغه دا چې يا ربه ته وکړې، چې زما په مور او پلار څه شوي نه وي.

وخت تيرېده، يو وخت د بوډۍ ښځې ځوې جعفر راغی؛ راته يې وويل:

مبارک شه تانده؛ ستا مور او پلار ستا په ديدن پسې تر دې ځايه راروان دي، هغوی ستا نه په جداوالي پوره دوه کاله وير کړی دی.

هغوی ته مې حساب کړی وې، ما ورته وويل:

څه جعفره وروره؟

د خوشحالی اخيري حد وو، ټولې پوښتنې مې له ياده ووتلې؛ ورته مې په سلگو وويل:

جعفره وروره!

هغوی پخیر څه وخت دلته راځي.

ما له خپله ربه دا دوه کاله همدا دعا غوښتې وه، او شکر هغه دعا مې خدای قبوله کړه!

له ما مرض کپه وکړه؛ او د کور په سينگارولو مې پيل وکړ.

جعفر ويلي وو:

مور او پلار به دې تر دې ځايه پوره په دوو ورځو کې راورسيري.

ما وويل:

څه دا کوم ځای دی؟

ویي ویل:

دا د کونړ هغه سیمه ده، کوم ځای چې له پاکستان سره بندر لري.

او مور او پلار بدې ځکه په دوو ورځو کې راروسیږي؛ چې د برید پروخت هغوی ایران ته پنا وروپي وه.

او اوس هغوی ایران کې اوسیږي، دلته ورته ما د راتللو اجازت اخیستی دی.

او له هغې ځایه البته دوه درې ورځې لگيږي، ها هغه وخت ټول سړکونه خامه وو.

او یو سړک هم د اوس په رقم پوښ نه وو، که روسیه راغلې وه، نو د خپل مطلب لپاره!

پدې سره یې د افغانانو په سترگو کې خاورې شیندلې، چې مور تاسې ته سړکونه او پلونه جوړوو.

حمیرا وویل:

که څوک ستا دښمن وي، هغه تاته په هیڅ صورت کې هم گټه نه درسوي.

ما وویل:

پر مور یې احسان نشته؛ د دې سړکونو او تونلونو په بدل کې یې راته ناموسونه لوټلي دي؛ د جرگو د خلکو له سرونيو یې پټکي غورځولي دي، د قدر وړ خلک یې راته بې عزته کړي دي.

حمیرا وویل:

اوهو هنري؛ کیسه دې ډیر خوندور ځای ته رسولي ده.

کیسه وکړه، مور او پلار خو دې بڼه دی ژوندي وختل!

ترخه موسکا مې وکړه؛ ورته مې وویل:

هو ژوندي وختل؛ مور او پلار مې ریښتیا هم د دې ورځې په سبا راورسېدل!

تر کلونو وروسته مې یو ځل بیا د پلار د سینې خوشبویي حس کړه، او د مور د شفقت خبرې مې واوریدې، ژړا راغله بیرون راووتم.

غوښتل مې والوزم، په لمدو غرونو مزل وکړم؛ چيغې ووهم.

او د زړه د خلاصه نارې کړم؛ چې يا خدايه ته څومره مهربانه ذات يې!
تا د يو ماشوم د دعا په بدل کې د هغې مړه مور او پلار بېرته راژوندي کړل؛ ته چيرته يې
خدايه!

زه له تا سره دومره مينه لرم؛ چې په دې ټوله موجوده زمانه کې به يې څوک درسره ونه لري.
خدايه!

ستا لپاره دې؛ زما سر سل ځله قربان وي.

يا ربه!

که چيرې ستا د دين د حفاظت لپاره په دنيا کې کوم عسکر ته ضرورت وي؛ نو تر ټولو لومړی
عسکر دې، زه يم.

بېرته کور ته راغلم؛ پدې خبرو سره مې زړه يو څه سپک شوی وو.

مور مې د پخوا په شان په کوټه کې د پالنگ منځ ته کښېناسته؛ او د ماشومتوب د مينې ماتولو
په پار يې راته كيسه شروع کړه.

مگر له هغې دا هېر وو؛ چې پر ما کلونه تېر شوي دي.

دردونه راباندې تېر شوي دي؛ زه پخپله ټول كيسه كيسه يم.

د بودی-بنځې او جعفر ورور خواهش همدا وو؛ تر څو مور همدلته پاته شو.

او همداسې مو وکړل؛ د دې لپاره چې كيسه خوندوره کړم، نو يو څه مخکې به ولاړ شم.
وروسته دې په كيسه پوهوم،

حميرا وويل:

سمه ده.

په کابل بازار کې د يوې سينما ټکټ پلورونکی شوم؛ دلته به ډول ډول خلک راتلل!

دې ځای کې راته وظیفه جعفر ورور پیدا کړه؛ هر ډول نجونې، هلکان، بوډاگان او د پاخه عمر والا خلک به دې سینما وو ته تلل!
د شاهرخ نوی فلم راغلی وو؛ نوم یې له ما هېر دی.
البته کویلا وو که کولا نوم یې وو؛ ډېر زیات رش پرې جوړ وو.
په سینما کې به هر چا د کویلا فلم پوښتنه راڅخه کوله؛ چې کله نشریري؟
دلته په کابل کې داسې ماحول دی، چې هر سړی آزاد دی.
د هر چا چې هر څه زړه وي، هماغسې کوي.
ډیر خلک د خپل ذوق لپاره سینماوو ته تلل، د دې سربېره مسجدونه هم په همدې خلکو آباد وو.

یو نیم نفر خو به لا ویل:
زه لمونځ کووم، بېرته راځم؛ یو ټیکټ راته ضرور وساته، نه پوهیږم مگر دې خلکو هم د جماعت حق اداء کاوه او هم یې خپل ذوق خړوباوه.
په هر حال په همدې ورځو کې د سینما مخې ته ولاړ وم، خلکو ته مې ټیکټونه ورکول؛ یوه نجلی راغله!
د دې په راتللو سره ټیکټونه ختم شول.
ما ورته وویل:
وېښی، ټیکټونه ختم شول.
تاسې سبا راشئ، ویې ویل:
خیر دی له ډیر لیرې ځایه د کابل سینما ته راغلې یم.
پښتو یې خوږه خوږه ویله؛ آواز یې راباندې خوږ ولگېد.
په چپ اړخ کې مې لس ټیکټونه د دې لپاره ایښي وو، تر څو په گرانه بیه یې خرڅ کړم.
فکر مې وواوه.

بيا مې له ځانه سره وويل:

که چيرې دا ټيکت ورکړم، زما گټه ورکې ورکيري.

ورته مې وويل:

ويښی ټيکت نشته، نجلی په غمجن زړه روانه شوه.

ما لس ټيکتونه راواخيستل؛ د سينما و مخې ته ودرېدم.

تر څو په گرانه بيه يې وپېرم، په لسو کې مې پنځه دانې په درې چنده گټه او نور درې په دوه چنده گټه خرڅ کړل.

دا وخت مې وکتل؛ د سينما عمومي مدير راغی.

شاته ورپسې نجلی هم راروانه وه.

حيران شوم، لاس په لاس يې په درغلی گېر کړم؛ مدير راته سترگک وواهه.

ويي ويل:

هلکه څنگه ته په غير قانوني ډول ټکتونه خرڅوي؛ ها؟؟..

ته د پامير د سينما له قوانينو خبر نه يې؟؟..

مدير بار بار سترگکونه وهل؛ ما سره ټول پدې کار راخي وو.

ځکه چې دوی راته معاش نه راکاوه؛ ما به له همدې خپلې پيسې پوره کولې.

نجلی وويل:

څنگه دی؛ ماته دې ټکت نه راکاوه؟

اوس له دندې گوبنه شوې، خوند يې درکړ؟

ورته مې وويل:

دا دې ښه کار ونکړ، پدې ورځ مدير په اشارو پوه کړم او د ټولو خلکو په مخکې يې له سينما

وشرلم.

په سبا بيا پخپل ځای ناست وم.

هههههههه

ټولو راته کتل، ما ورته وویل:

ولې راته داسې گورئ، په ډیره سخته یې وبنلم.

مدیر راته ویلي وو.

چې پام کوه، چیرته بیا گهر نشې.

تر څه وخت ورسته د امر خان نوی فلم ریلیز شو.

هماغه نجلی بیا راغله؛ خو دا ځل یې بخت ښه وو.

ټکتونه وو؛ مگر د دې زړه به چا ورکړی وای، چې له ما دې ټکت وغواړي.

هغې یو ځل زما شیطاني د سینما مدیر ته کړې وه، دا ځل یې ما سره د سترگو مخامخ کولو

جرات نه درلود.

ما یو یو نفر ته ټکت ورکاوه.

نجلی راته تر سترگو لاندې لاندې راکتل؛ په مینه مې ورته وخنډل.

لاس مې ورته وخوراوه؛ د راتلو اشاره مې ورته وکړه، ځان ته یې گوته ونيوله.

سر مې ورته وخوځاوه، هو تا خایم.

زړه نازړه ورو ورو راغله.

ورته مې وویل:

ټکت مو پکار وو؟

ویې ویل:

هو

نو مخکې به راغلې وې؛ دا ښه دی چې ما درغبر کړل؛ گنې بیا درنه ټکونه ختمېدل.

گلابي خندا یې وکړه.

او ویې ویل:

وعده ده؛ تر دې وروسته هیچاته هم ستا شیطاني نکوم، مگر زما غلطی هېره کړه؛ او معاف مې کړه.

د مینې تبسم مې وکړ، سر مې وخوځاوه.

دا نجلی پر خوا مې مخ ورواړاوه، ورته مې وویل:

کومه غلطی؟

ویې خندل؛

له خولې یې بې اختیاره ووتل!..

بدرنگه!..

منډه یې واخیسته او د سینما په دروازه داخله شوه؛ د نجلی سره په داسې خبرو کولو مې یو څه ذهن ته راغلل.

زما اصلي منزل بل څه وو؛ سینما او ټکټ خو هڅې بوختیا وه.

خپر دا به وروسته درته ووايم؛ دې نجلی به ډېر زیات پعدابولم.

ډیری وخت به یې له کاره ویستم؛ اکثر وخت به راته مدیر ویل!

ته په څه بوخت یې؟

ولې خپلو کارونو ته توجه نه کوي؟

ما به ترې بښنه غوښته؛ بس خطا شوم.

د نجلی سره مې مینه وشوه؛ د کابل نجونې آزاد خیاله دي.

د هیڅ شي پروا نکوي؛ مگر په مینه کې تر هر څه تیرې دي، د نجلی نوم اسما وو!

په بنایست کې یې تر هر چا لومړی مقام گټلی وو.

که چیرې تاسې پخپله خیالي نړۍ کې یوه ښکلې نجلی جوړه کړئ؛ او بیا ووايې چې دا نجلی

هغسې وه.

نو نه تاسې سل په سلو کې په غلظه یاست؛ ځکه د داسې ښکلا تصور هیڅکله هم ما نه وو کړی، پر ما هم ځوانې تېره شوې وه، هرو مرو به مې په خیال کې له ځانه سره ښکلې نجونې جوړولې؛ مگر دا له هغوی ټولو څخه جلا وه.

د دې پیکې کوم چې په یو خوا پروت وو، توبه وژل یې کول!
د آزادۍ ارمان یې رانه هېر کړ.

هر وخت به یې له خپله جبهه پیسې مصرفولې، حالانکه دا چاره یې زما نه خوښېدلې، مگر بیا هم هغه له خپل عادت نه گرځېده.
ویل یې:

زه خو ټوله ستا یم، بیا نو دا پیسې څه دي.

دا کاغذونه خو ماته مینه نشي راکولای، خدای ناخواسته که ته راسره نه یې بیا به زه په دې پیسو څه کووم.

قبر ته خو یې له ځانه سره وړلای نشم.
د مینې خوندور وختونه وو.

ورځ وروسته به مو یو ځای د چکر لپاره ټاکه او همداسې به هر وخت چکرونو ته تللو!..
ورځو کې یوه ورځ ما او هغه د یوې ونې تر سیوري لاندې ناست وو.
ورته مې وویل:

زه د مینې انسان نه یم، زه اوس د نفرتونو په دریاب کې ډوب شوی یم.
که چیرې ته د خپل ځان سره مناسب هلک د ځان لپاره وگورې، تر څو تا وساتلی شي؛ نو ته به ډېره زیاته په گټه کې واوسې.

هغې وویل:

ستا سره په یوه دقیقه اوسېدلو سره هم زه د لکونو روپو د گټې احساس کووم.
زه به د زړه له تله خواري وکړم، تر څو تا د مینې پر لاره روان کړم.

اسما ته ولي نه پوهيري؟
زه په داسې يو درياب ورگډ شوی يم، چې له هغې وتل څه دومره اسانه خبره نده!
له مينې په ډکو سترگو يې راوکتل او په مينه يې وويل:
امکان لري، زه هغه کښتۍ اوسم.
کومه چې به تا تر ساحله رسوي، يو ځل مې په مړو سترگو هغې ته وکتل!
سر مې له ډبرې ناخوښې د پښو منځ ته ولوبد، رانږدې شوه.
په غوږ کې يې راته وويل:
تاته مې د يو کرولا موټر او ښکلې وظيفې بندوبست کړی دی، که چيرې زه وم يا نه خو دامې
درسره وعده ده.
تا به د خپل کرغړن دوزخه وباسم او تاته به د جنت د نعمتونو په څېر ژوند درکووم.
ورومې کتل گلابي خندا مې وکړه، مخ مې ترې بل خواته واپاوه او له ځانه سره مې پټ وويل:
زما له دې دوزخه وباسل چيرته ستا کار دی!
دا ورځ هم تېره شوه.
مدیر راته په هفته کې درې ورځې د چوټۍ لپاره مقررې کړې.
زما پر ځای به دا نورو درې ورځو کې يو بل هلک کار کاوه.
اوس نو بيخي وزگار وم، ښه وو موټر هم راسره وو.
يوه ورځ وروسته به چکر ته تللو، ماته يې سينما کې ښه معاش راکاوه مگر ما به اصلي خرچه
له بله ځايه هم پيدا کوله.
يوه ورځ د چهارشنبې په ورځ مو وعده وکړه، تر څو سالنگ ته ولاړ شو.
ښه وو چکر مو ووايه، لاره يو څه ډېره وه.
يخ ډير زيات وو، سالنگ ټول په واورو پوښل شوی وو.
موږ له موټره راکټو له ځانه سره راوړې کيږدۍ مو هواره کړه.

د واورې له يخه مو خوند اخیسته، هغه ليرې د سورنگ موټرو ته زير شوه.

د يخنۍ رپ نيولې وه، ساړه يې کېدل!

د سپين پرتوگ او تور کميس سره بيشکه بنکلي بنکارېده.

يو څه له بدنه چاغه وه، د مخ يې له واورې سره داسې ډير څه توپير نه کېده، صرف دومره وو

چې واوره دومره نه ځلېده لکه څومره چې د هغې مخ ځلېده.

راويې کتل!..

ويې خندل، ماته هم خدا راغله.

ويې ويل:

زما په تشې خدا مسته!

که غيره درکم ليونۍ به شې مينه!

خواته يې ورغلم جوخت ورسره کښناستم.

ورته مې وويل:

ته خو داسې د کابل ښار ته گورې، لکه څه د خوراک چې دې موندلي وي.

سترگې يې دواړه نيمه پټې کړې او داسې يې راوکتل لکه د مينې غوصه چې کوي.

دوه درې ځلې يې په سينه په کلاره کلاره ووهلم.

ويې ويل:

هنري ته د خوراک خبره کوې، د دې هيواد کتل خو سم داسې دي، لکه تېری روژتي چې د

آذان پر وخت د روح افزا ډک گيلاس پر سر واړوي.

ته نه پوهيری، له خپله هيواده بيرون خلک د دې هيواد څومره ستر آرمان لري.

زه پيدا شوې هم په بریتانیا کې يم، او ټول ژوند مې هم همالته تېر کړی دی.

زما مور او پلار اوس هم همالته دي، هغوی نه غوښتل چې زه دې افغانستان ته راشم.

مگر زه راغلم، دلته په اوسېدو مې د مينې ژوند زده کړ.

د خلکو میلمه پالنه مې ولیده، خلک مې ولیدل او خاص خبره دا چې د خپل مور او پلار هغه پلرنی هیواد مې ولید، د کوم هیواد له نوم اخیستو سره چې د خارجیانو په ذهن کې جنگ راځي، لانجې راځي، توپکې راځي او همداسې نور.... مگر زه چې دلته راغلم، دلته له جنگه مینه ډیره ده.

د دې ځای انسانان چې څومره مینه ناک دی، د نړۍ په یو هیواد کې به هم دومره مینه ناک خلک نه وي.

ما ورته وویل:

خانو ته بیرته د تگ څه چانس نلري؟

ویل یې:

لرم یې، د حوت په لومړۍ نیټه چې سبا ته ده؛ پرواز مې دی، مگر ستا لپاره پاتې یم.

ما ورته وویل:

اسما ته داسې وکه بریتانیا ته ولاړه شه؛ زما او ستا سره نه کیږي، له هغې مې رخصت واخیست او په کرایې موټر کې کابل ته راغلم.

نجلۍ به هره ورځ سینما ته راتله، دوه درې ورځې د سینما مخې ته ودریده په څلورمه ورځ پرې څه وشو.

هغه راوغورځېده، ما هم ورمندږه کړه، ژر ژر مې روغتون ته ورسوله، زما لدې نجلۍ سره مینه وه.

خو مجبوریت د خپلې مینې پر لور نه پریښودم، نجلۍ په روغتون کې په سد راغله.

راته یې وویل:

له ما په کانټینینټال هوټل کې بیگ پاتې که هغه راته راورسوي؛ زه نور یوه دقیقه هم نه غواړم، چې دلته پاته شم.

ورته مې وویل:

سمه ده، زه يې راوړم.
اوس به درته زه د نجلۍ خبره وکړم.
مگر د خبرې نه مخکې دې مبارک شه، کلی راورسېد.
حميرا وويل:
خه خه کلی راورسېد؟
شپه ناوخته وه او د لارې په اوږدو کې له ځناو وروسته د شپې په نهه نيمې بجې کلي ته
ورسېدلؤ.
دا کلی لکه څنگه چې ما مخکې درته وويل:
زمور د خپلوانو دی، دا بلکل غلته ده، دا د اسما دوی کلی دی، مور دلته د اسما دوی کره څو.
ويې ويل:
خه دغه د کيسې اسما بنايې؟
مخ مې ورواړاوه، په خندانه رويه مې ورته سر وخوځاوه.
ويې ويل:
مطلب د کيسې اسما به اوس په اصلي دنيا کې وگورم؟
هو نو.
دا د اسما دوی کلی دی، په دغه پورته غره کې به زه او هغه يو ځای کښېناستو او د ټول کلي
سيل به مو کاوه.
دا کيسه راروانه ده، کيسه اوس لگه پټه ده وروسته پرې پوهيرې.
دروازه مې ټک ټک کړه.
له کوره تور سړی په خوبلن انداز راوواته.
له اصيلي سره يې خولې ته لاس ونيوه، چې ويې ليدم.
حيران شو، هنري ته!..

سلامونه ياره!

کله راغلي؟

خبر يې هنري اسما..

په خوله مې ورته لاس کېښود، ټولو ته مې وويل چې د اسما په باره کې به هيڅ نه وايي.

حميرا په ټوله شپه کې نه هم اسما وليده، او نه يې هم په حقيقت خبره شوه.

شپه مو د تيره نيشونو درلودونکو مياشو سره تېره کړه او سبا مو بيرته حرکت وکړ.

حميرا وويل:

هنري!

د اسما په اړه هيچا هم څه ونه ويل.

ورته مې وويل؛

بيا کيسه ختمه شوه نو!..

يو ځل بيا مې کيسه پيل کړه.

هنري ولاړ!..

او د هغې تر تلو وروسته په کابينيتال او داسې نورو اتو هوټلونو بريد وشو.

د هغې بيا تر اخره معلومات تر دې جينې ونه رسېده.

هنري خپل غر ته ولاړ او د پياوړي مديريت وروسته يې خپلې ډلې ته ستره بریا راوړې وه.

ما يعنې هنري د مجاهدينو لپاره پوره شپږ مياشتې په ښار کې ولگولې او د مجاهدينو لپاره مې

د يو پياوړي مديريت لاندې پوره اته بريدونه چمتو کړل.

چې په يوه ورځ کې ټول عملي شول، پدې بريدونو سره مجاهدينو ته د روسيې دولت له ډير

څه تېر شو.

او د مجاهدينو زيرکتيا يې ومنله،

زما مور، پلار، جعفر ورور او د کونړ په زوړ کور باندې يو ځل بيا روسانو بريد وکړ.

دا وخت زه او گونگی. ښځه د غره نه په توتانو راوړلو پسې تللي وو. مور د خپل کور د نړیدلو او بمباریدلو صحنه له ورايه پخپلو سترگو ولیدله، د گونگی ښځې تر سترگو زر زري ملغلرې راوغورځیدې، هیڅ یې هم ونه ویل! الله تعالی ته یې لاس پورته کړ، په زړه کې یې چې څه وگرځېدل ویې ویل! د خپل ویجاړ کور پر لور ولاړه، ما یې اوبښکې وړپاکې کړې. د مور، پلار او جعفر ورور مات هلوکي مو راټول کړل، بودی ښځې د جعفر یو هلوکي په یو لاس پورته کړ.

له درده ډکه کړیکه، چې ښکاره معلومېده له زړه یې راوتې ده، له خولې یې بهر شوه. گونگی ښځه مې سینې ته رانږدې کړه، هغه د خپل ځوی او زما د مور او پلار په مرگ ډیره زیاته ودرېده.

مړي مو ځمکې ته وسپارل، بیرته مو د خپل کور په جوړولو پیل وکړ، مگر هغه کور بیا تر اوسه جوړ نشو، ځکه چې ما پکې هاغه پخوانی مینه بیا ونه لیده!.. له خدايه مې ډیرې دعا گانې وکړې، خو بیا هیڅوک هم لکه د جعفر ورور رانغی او راته یې ونه ویل:

چې مور او پلار دې ژوندي دي.

ما نور څوک نه درلودل، ځکه نو د مجاهدینو سره به هر وخت لومړي صف د جنگ کې د زړه له خلاصه جنگېدم.

د مور او پلار غچ اخیستل مې تر ټولو لوی ارمان وو او شکر هغه هم وروسته پوره شو.

ما پدې جنگ کې هم خپله مینه اسما د لاسه ورکړه او هم مې مور او پلار پکې شهیدان شول!

زما زړه ته اسما لکه د پسرلي د گل په څېر راننوته؛ هغه مې په پسرلي کې بوی کړه، مگر د خزان په لویدلو پانې کې مې بیرته د لاسه ورکړه.

اسما بڼه نجلۍ وه، مگر بڼه دا وشو؛ چې هغه زما پدې کړنې خبره نه شوه.
او د هغې په مخ کې مینه ناک هنري مړ شوی وو.

ته به اوس فکر کې یې چې څنگه کله زما نوم هنري شي او کله تاند شي؟
ومي ويل:

زما ټول نوم تاند هنري دی.

حميرا کټی په لښته وواهه، ويې ويل:

بڼه کیسه کوه، ومې ويل:

تر هغې وروسته مې اسما ونه لیده او په خپل جهاد کې بوخت شوم، يو وخت زمور قوه په
روسانو قوي شوه.

او مخکې ورغلؤ.

دا وخت یخنی بیرته بیا خپل ځای نیولی وو.

واوره ډیره وه او دا جنگ مو د کونړ سیمه کې وو.

د دښمن یوه یوه پوسته مو نیوله، د تعجب خبره خو داوه:

يو عسکر هم په پوسته کې نه وو، ورو ورو مخکې ورتلؤ.

دا مهال زما يو ملگری مولوي عمر او بل ملگری مولوي وارث خان وو، کوم چا چې بیا په
راتلونکي کې په ټول افغانستان واکمني وکړه.

زه د دوی ټولو سر لښکر وم.

دا مهال یې دوی دواړه دلته رالیرلي وو، زمور تشکیل هم يو څه زیات وو.

شکر ډیر وو، ځکه خو مخامخ په پوستو ورتلؤ.

مگر له بلې خوا هیڅ عسکر په پوستو کې نه وو، چې ورسره جنگیدلی وای.

مور خبر نه وو، مگر دا مور ته ډېر لوی دام جوړ شوی وو.

تر ډیر زیات مخکې تللو وروسته مو يو دم خیال شو، ويې ويل:

ټول لاسونه پورته کړئ، نږدې وو.

له ماسره بله لاره نه وه، زه او دوه درې نفره یې روان کړو.

ځکه موږ له ټولې مخکې روان وو، زما عادت وو زه به تل مخکې تلم.

شاتنیو عسکرو په دښمن برید وکړ، نور ترې زه خبر نه لرم.

زه یې همدلته نږدې یوې حوزې ته بوتلم، د هغې ځای ظلمونه ډیر سخت وو.

د هر نفر نه به یې د هغوی د قرار گاه په باب پوښتنه کوله، چا چې به سم ځواب نه ورکاوه.

ډول ډول سزاگانې یې درلودلې، نوکان به یې ترې په نوڅي کش کول، اوف هغه درد چې

رایاد کړم.

د پښو نوکانو سخت درد کاوه،

حمیرا زما لاس وچت کړ، اوس مې هم اکثر نوکان کاره واړه وو.

تر سترگو یې اوبنکې تویې شوې، د هغې د اوبنکې څاڅکی پر ځمکه ولوید، مگر ما پخپل

سر حس کړ.

ورته مې وویل:

اوبنکه دې پر ځمکه تویه شوه او ما په سر حس کړه؟

ویې خندل.

په کلاره یې لاس په مینه ناک انداز مخ ته رانږدې کړ او پورې یې واهه!

ویې ویل:

بدرنگه گورې نه؟

باران دی، ژر ژر کوه، چې یو ځای پیدا کړو.

ومي ویل سمه ده.

شا وخوا وگرځېدم، له لیرې ځایه مې په غره کې په یوه څمڅه سترگې ولگیدلې!

ورته مې وویل:

راځه، هالته مخکې څمځه ده.

ويي ويل:

نه زه د څمځې نه ويريرم.

ومي ويل:

راځه هيڅ هم نشته، هڅې په زور ځان مه خطا باسه!

څمځې ته داخل شو، دا ځای ځنگل وو.

څمځې ته د لنډې خاورې بوی راته، چيرته ليرې د رات کيراني بوتی هم زرغون شوی وو.

له څمځې داسې بوی راته، لکه چا چې پکې د عطرو خوش بويې پاشلي وي،

حميرا خپله سپينه واورينه غاړه د اوبو له څاخکو د خپل پروني په پيڅکه وچوله.

زما پرې خيال شو، تر ډېر وخت وروسته مې يو چاته د مينې په سترگو وکتل، هغې چې راوکتل د مينه ناکو سترگو په غرض مې پوهه شوه.

سترگې يې بنکته واچولې، داسې لکه شرميدلې چې وي.

بيرون باران ورېده، د انگورو تاكونو ټک ټک کول.

د انسانانو خاموشي وه، دوه انسانان په يوه څمځه کې د باران له ويرې پاتې شول.

په څمځه کې د بدن تر وچولو وروسته مو د رمې ځينې مينځې وچې کړې، حميرا وويل:

هنري که بيا دې راته داسې وکتل، وژنم دې گوره!

خندا مې وکړه، ورته مې وويل:

له اسما وروسته لومړی انسان هغه ته يې چې هم د اسما په کيسه پوهه شوې.

او هم دې د اسما زړه هنري تر لاسه کړ.

ويي ويل:

د هنري زړه تر لاسه کول، د هغو نجونو د وس کار دی چې د مينې هنر ولري.

ما وويل:

ته څه پرې پوهیږي؟

ويي ويل:

اسما د مينې هنر درلود، ځکه يې د نفرتونو په ښار کې ځانته مينه ناک هنري پيدا کړ. خو دا چې تا ورسره بې وفايي کړې ده، کنه! دا به اوس درنه واورم.

خدا راغله، ورته مې وويل:

زما بې وفايي خو د اسما سره د کيسې له اوله روانه ده، د هغې ارمانونه مې نيمگړي پريښودل، هغه مې د مينې په ښار کې يوازې پريښوده او زه ترې بيرته خپلې پخواني د نفرتونو نړۍ ته راغلم.

ويي ويل:

ته د نفرتونو نړۍ ته راغلی نه وې، تا د خپل هيواد لپاره خپله مينه، مور، پلار هر څه قربان کړي دي.

ته د مينې په هغه ښار کې وې، په کوم ښار کې چې به د جنتونو ذکر کېده، د حورو ذکر به پکې کېده.

او هماغه ښار ته له نويو ملگرو سره بلد کړې، يو نوی ژوند يې تاته درکړ.

که چيرې تا هغه وخت جهاد نه وای کړی، نو تا سره بله هيڅ لاره نه وه.

ځکه د کورنۍ د لاسه ورکولو وروسته د سړي سره بله هيڅ اسره هم نه وي.

او خپل ايماني غيرت ورته د کفارو په مقابل کې د جهاد امر ورکوي، ځکه نو تا هم جهاد وکړ.

که ستا پر ځای د اوس وخت حاکم حامد کرزی هم وای، نو ضرور به يې همداسې کړي وو.

حال دا چې هغه د امريکا په خوبنه هر څه کوي، ځکه چې هغې هيڅکله هم د کورنۍ د

مړينې درد ليدلی ندی.

که چا د کورنۍ د مړینې درد وکوت، که یې مسلمان هم کورنۍ وژلي وي.
نو په مقابل کې یې دا انسان راپورته کیري او د خپل زړه په وینا ټول هیواد ته هم اور اچوي.
ځکه د ده کورنۍ هڅې هم پدې نړۍ نشته، نو څنگه دا نور انسانان د خوشحالی ژوند کوي؟
دا د دنیا قانون دی، که په کفارو کې هم عادل بادشاه پیدا شوی دی.
نو تر ډیره یې حکومت کړی دی، او ظالم پاچا تل د خپلو مظلومانو لخوا را پرزیدلی دی،
البته که ظالم بادشاه مسلمان وي.

هم یې خدای راپرزوي، دا ضروري نده چې ظالم پاچا دې خالي کافر وي.
ورته مې وویل:

بس بس ته خو سیاست ته لارې یاره!..

زما کیسه واوړه،

په خدا شوه، کیسه مې ورته بیرته داسې پیل کړه.

زه یې له خپلو ملگرو جلا کړم.

په داسې یوه خونه کې مې ژوند شو چې نه ترې ورځ معلومېده نه هم شپه!.

د اودس لپاره هم اوبه نه وې.

بس تیمم به مې وواهه او په یو طرف به ودریدم.

له ځانه سره مې سهار غرمه او ماډیگر له تیزې رڼا او تټې رڼا معلومول، ښه وو د ورځې به یې

یو ځل د تعذیب لپاره بیرون وباسلو.

دا هم ښه خبره وه، کله چې به یې سزاوې راکولې، نو زموږ به بیرته خپل ژوند ته تمه پیدا شوه.

هغه عالمان څه ښه وايي:

انسان له ډوډۍ پرته اووه ورځې ژوندی پاتې کیدای شي، له اوبو پرته اته څلویښت ساعته

ژوندی پاتې کیدای شي، او د اکسیجن پرته پنځه دقیقې مگر راتلونکې ته له امید پرته سړی

یوه ثانیه هم انسان ژوندی نشي پاته کیدای!.

ځکه به يې چې تعذيب ته بوتلو، نو خوشحاله به وؤ، خپل ژوند ته به مو يو ځل بيا تمه پيدا شوه.

سزاو کې يې سخته سزا د گوتې کات کول، شاپ ورکول او په پښه په مرمۍ ویشتل ؤ. ما سره دا هر څه شوي وو، مگر زه يې د گوتې له کات کولو مخکې په پښه وويستم. درملنه يې هم راته بيرته وکړه، داسې دوه درې هفتې له تعذيبه خلاص وم. او د پوستې په عمليات خونه کې وم، پدې ورځ هيڅوک هم د کړکۍ له لارې نه ښکارېدل، زه هم په کلار کلار له خپله تخته راکېوتم، بيرون واوړه وربده. د کړکۍ زلفۍ مې خلاصه کړه، په کلار کلار ها خوا ورواوړېدم، فکر مې کاوه هيڅوک مې هم نه گوري.

ځکه مې نو په واورين توپان کې منډه کړه، د پښو زور نو دلته معلوميري. زما ياديري، ډير زيات تېز مې وځغاستل، په واورين توفان کې لاره نه معلومېده. بس په يوه خوا رهي وم، پام مې نه وو. له يو خوا ډز وشو، په پښه يې وويستم، عسکرو زما طرف ته منډې راووهلې. ښه وو، د ونې تر شاپت شوم.

يو ځای خويه گړنگ وو، ځان مې د گړنگ پر لور ورخويه کړ. تگ راته سخت وو، بس په مړو حساب وم. د گړنگ لاندې راوغورځېدم، بې هوښه شوی وم.

يو وخت مې خيال شو، يخې اوبه مې د مخ پر ژۍ تيرې شوې. چې سترگې مې وغړولې، خوا کې مې د يخو اوبو نهر روان وو، پښې مې ډير درد کاوه، نه پوهېدم.

چې څه وخت دی، بس په اوبو کې مې ډير په سخته اودس وکړ او په اشاره مې لمونځ اداء کړ.

پښه مې په ځان پسې نيولې راکش کوله دا ځای مې نه پېژانده، ځکه چې دلته په راوستلو کې يې زموږ سترگې تړلې وې.

تاند هنري د نامعلومه سفر پر لور مخه کړه، پښې مې سخت درد کاوه؛ خو لدې مخکې مې هم څو څو ځلې خپل جرات بايللی وو، هيڅ گټه يې راته کړې نه وه. ځکه مې د جرات بايللو سوچ هم نه کاوه، پوره درې ساعته مزل وروسته مې له ليرې ځايه يو کور وليد.

چې درې کونجه چت يې درلود او واوړه ترې لږه لږه لاندي راغورځېده. له ذهنه مې هر څه وتي وو، دومره نه پوهېدم، چې پدې وخت کې چې زما تر پښې وينه روانه ده.

اودس به مې مات شوی وي او کنه!

ځکه چې واوړه کې روان وم، اوبه هم نه وې. تر څو اودس پرې وکړم.

د ماښام تياره خوږه وه، ښکاره معلومېده چې ماښام دی.

واوړې خپل توپاني غونډوسکي په ځمکه غورځول، ما هم په يو اوار ډاگ د واوړې پر سر لمونځ وکړ.

د ماښام خرپه وه، مخامخ کور کې ژير څراغونه بل وو، ښښو يې خوله نيولې وو.

زه په سر زخمي او په پښه لگېدلی د کور مخې ته ودریدم، له ډيره درده زنگیدم.

ځانته مې همدا يوه توصيه کوله، بس چې دغه دروازه دې وټکوله بيا وغورځيره!

دوی د الله تعالی بنده گان دي، انشالله ضرور بدې مرسته وکړي.

ډير په سخته مې د دروازې پر لور لاس تېر کړ.

خو تر ما مخکې له هغې خوا دروازه خلاصه شوه، زما سترگې کړيغې راووتې.

د هغې د کتلو سره راوغورځېدم، دا هغه کلی وو کوم کلي کې چې ما او تا تېره شپه تېره کړه.

په هغه ځای کې اوس کلی جوړ شوی دی، مگر مخکې کلی نه وو.
زه په ځان پوه نشوم، بس بې سده وم.
يو وخت مې سترگې پرانیستلې، د کټ پنبو ته مې یو ماشوم ولاړ وو.
مور یې له لیرې ځایه غږ کړ، هنري!
وه هنري!
زه حیران شوم، چې اسما خو وپیژندم.
مگر ماشوم ورغږ کړ، ها مورې راشه ناروغ په هوبس راغی.
ما له ماشوم څخه وپوښتل، هغې هنري چاته وویل؟
ویې ویل:
تاته یې وویل؟
فکر مې وواوه، وارخطا شوم، دا د اسما کور وو.
هلک وخنډل، بیا یې وویل:
نو نور یې چاته وویل دلته خو هنري یوازې زه یم.
زه هک حیران شوم، چې اسما پدې هلک هنري نامه ولې ایښې ده او زه یې څنگه لا تر اوسه
ونه پیژندم.
بل د دې کور خو په خارج کې وو، دا دلته پدې دخته کې څه کوي؟
سوالونه ډیر زیات وو، مگر د یو سوال ځواب مې شکر پیدا کړ.
چې ما بریره پرېښې وه او د بریرې لرونکي تاند هنري او بې بریرې ډیر فرق لري، ځکه خو یې
ونه پیژندم.
بس ومې ویل:
باید چې له دې ځایه ووځم.
بیرون راووتم، واورین توپان ډیر تېز وو.

بیرته کور ته ننوتم، په راډیویې خبرونو کې یې وویل: چې دا توپان به نږدې یوه هفته وخت ونیسي، دا وخت مې اسما خواته راغله. ورنه مې وپوښتل: ستا خاوند چیرې دی، څو دی ماشالله هوبنیار دی. هغې وویل: زه خاوند نلرم، په غمجنو سترگو یې راوکتل، ما ترې ژر سترگې واړولې. ویې ویل: ما له یو هلک سره د زړه له تله مینه درلوده. هغه هلک د سینما کارکوونکی وو، ما به له هغې سره شپې تیرولې، یوه ورځ زما او د هغې تر منځ لانجه راغله. هغه غوښتل ما پریردي، نه هم ورسره د دې فکر وو چې د اسما به څو پیدا شي. او نه هم ورسره د دې فکر وو، چې تر ما وروسته به اسما د خلکو د پیغورونو ښکار شي. زه یو ځل د هغه په مخ کې بې سده هم شوم، کله چې مې ماشوم پیدا کېده، نو ما هغه د کانتینیتال هویل ته ولیږه، تر څو زه پرې یو ناڅاپي د څو زيری وکړم. مگر زما فیصله غلطه وه، کاش ما هغه هغې بدبخته کانتینیتال هویل ته استولی نه وای! د هغه له یادگاره زه صرف دغه یو کورگی لرم، دا مې دلته ځکه جوړ کړ: تر څو د خپل هنري تنده پرې ماته کړم، هغه ماته یو وخت ویلي وو، چې زما کور د نورستان او کونړ په منځ ساحه کې وو؛ زه هم دلته راغلم او کور مې جوړ کړ، او ها د هنري د څو نوم مې هم هنري کېښود. تر څو ټول عمر له هنري سره واوسم. له اوبکو ډکې سترگې مې راپورته کړې، یو ځل مې مین هنري رایاد شو.

د کابل او سالنگ چکرونه مې ذهن ته راغلل، يو ځل مې پريکړه وکړه، چې رازه اسما ته ووايه:

چې زه يم ستا هغه هنري چې ته يې په يو ځل کتلو باندې له خپله سره هم تېره يې!..
هاغه هنري زه يم چې تا ورته خپله بریتانیا پريښې او د هغې د مينې ماتولو لپاره دې په نورستان کې ځانته کور جوړ کړی دی.

هو هماغه هنري يم، چې ته يې په کتلو پسې لکه اووره ويلي کيږي، او لکه شمع ختميرې.
بيرون د اوورې توپان دقيقه پر دقيقه زياتېده، په کور کې زمور له درې واړو بغير هيڅوک هم نه وو.

زه خو حيران دېته وم، چې زما ځوی هم پيدا شوی دی.

مگر ما بيا هم د خپل ځان سره مينه نه کوله او همدا اوس اوس له جنگه راغلی وم.
په هر حال زه پدې هر څه نه وم خبر، له اسما مې د راډيو غوښتنه وکړه.

هغې راډيو راوړه؛ ما راډيو چالانه کړه تر څو د هوا حالات او يو څه خبرونه پکې واوړم.
دا وخت يې په خبرونو کې وويل:

په افغانستان افغان مجاهدين او د دې خاورې اصلي بچيان واکمن شول، پدې ښاوره پوره لس
کاله د بهرني يرغلگرو (روسانو) واکمني چلېده، مگر اوس ورڅخه بهرنيان، خارجيان بهر
شول، د دغه هيواد وگړي به هم يو څه وخت د آرامۍ ژوند انشاالله وکړي.

له خوشحالی مې توپونه ووهل؛ داسې راملومېده لکه د مرحوم پلار او خدای بښلې مور او د
خپلو ټولو کليوالو غچ مې ورځينې اخيستی وي.

هغوی زمور له هيواد څخه شکر شرمنده ووتل، مگر ما غوښتل له اسما سره خپله ريښتيني
پيژندگلوې وکړم.

د ماډيگر درې بجې به وې، اووره هم ودریدلې وه.

مگر ځمکه يې پخپل سپين والي له سره تر پايه پوره پوښلې وه، اسما په خپله خونه کې د بازو جامو په گڼولو بوخته وه.

اراده مې کړې وه، چې په هر څه يې پوهه کړم.

مگر ناگهانه مې ذهن ته يوه نظريه راغله، ومې غوښتل چې د خپل ژوندون زيری په اسما باندې تر يو څه چکر وروسته وکړم.

مگر اسما به ما له ځانه سره چکر ته څنگه بوتله، هغې خو فکر کړی وو چې زه کوم پردی يم.

خونې ته يې ورغلم، ورته مې وويل:

اسما!

زه تا پيژنم، ستا نوم هم ماته ياد دی.

او ستا په پوره شناخت هم خبر يم، ته د بریتانیا نه راغلې يې.

تا خپله کيسه کې دا خبره کړې نه وه، کنه؟

سترگې يې راووتې، حيرانه شوه چې دی پرې څنگه خبر دی؟

ما ورته وويل:

زه پوهيرم ته ډيرې زياتې پوښتنې له ځانه سره په زړه کې لرې، مگر نن پر ما باور وکړه.

له ما سره راځه، زه به تاته چکر درکړم او يو ښکلی زيری به هم درباندي وکړم.

هغې راسره ونه منله، دا وخت مې وکتل دا مخابري رغ خاموشه وو، ژر مې اوچت کړ.

قومندان جبار وو، ويل يې:

ژر ژر ځان راورسوه هلکه!

روسان خو مو شکر د الله په مرسته له هيواده وباسل اوس راته له پنجشيريانو خدای روسان

جوړ کړي دي.

ما فکر وواهه، بس نور مې نه غوښتل جنگ وکړم.

زما مخې ته زما ښکلی ژوند په انتظار وو، قومندان جبار ته مې وويل:

قومندان صاحب زه وسله دروړم درتسليموم يې، نور نه غواړم چې جنگ وکړم؛ بس دا مو هدف وو تر څو روسان لدې پاکې خاورې وباسو.

زه انشالله سبا سهار ته کابل ته پخیر درځم.

لدې سره مې داسې خبره وکړه، له اسما سره مې هم خبره همداسې نيمه کې پرېښوده.

له ځانه سره مې پریکړه وکړه، چې له بیرته راتگ وروسته به ورته ټول ریښتیا ووايم.

هغه لا تر اوسه هم په ریښتیا خبره نه وه.

دا ورځ په کلار کلار ختمه شوه، د خبرونو والا اټکل غلط وخوت.

او شکر د سور لښکر د وتلو سره سپینه واوره هم الله تعالی ودروله، دا به د الله تعالی خوښه وه.

هغه مشران وايي:

له هرې تيارې وروسته رڼا راځي.

پر ما هم تر ډیرې سختی وروسته کومې چې ما په زندان کې تیرې کړې، الله تعالی راباندې رڼا راوستله،

زه په تمه وم؛ چې ژر ژر پخیر سبا شي.

او زه هم هاغه د جگړې ژوند د ابد او ابد لپاره پریردم.

دا شپه له ډيرو خوشحالیو وروسته سبا شوه او ما هم خپل ټوپک او د جگړې ټول وسایل له ځانه سره راوخیستل!

د دې اټکل مې وکړ، چې پخیر کابل ته ځم.

لدې ځایه مې حرکت د هماغې ځای پر لور وکړ، چې زه پکې بندي وم.

پښې مې لا هم درد کاوه، روسان مو په هیواد کې نه وو، مگر زما په پښه کې یې نښان وو.

په پخواني ځای کې اوس مجاهدین وو، هاغه ځای مې هم وکوت کوم ځای کې چې به یې ماته سزا راکوله.

ټول ځایونه مې له نظره تېر کړل، په معبث کې یې د همدې ځای هغه عسکر پراته وو، چې زما په زورولو پسې به یې خندل!

او خوند به یې ورڅخه اخیسته، دا مې له ځانه سره ومنله د ظلم حاکمیت که هر څومره هم قوي وي، یو ورځ د الله تعالی د یو عادي مخلوق انسان له لوري ضرور ړنگیدای شي. دلته په پوسته کې موپرونه وو، مجاهدینو مرسته راسره وکړه او تر سړکه یې راوړسولم. د سړک پوستې ته یې وسپارلم، هغوی شکر ښار ته راوولیرلم او په کلار کلار د کابل ښار ته ووتم.

خپل وسله هر څه مې ورته تسلیم کړل، شکر ما چې څوک پیژندل د هغوی لاس کې اوس ټول افغانستان وو.

او ان تر رباني مو هم خبره رسېده، ځکه نو د مرکز په مرسته مې خپله مخابره د اسما له مخابراتې سره وصل کړه او سیده د اسما له مبابیل سره وصل شوم.

ویې ویل:

اسلام علیکم!

ما وویل:

وعلیکم سلام اسما څنگه یې ښه یې؟

ویې ویل شکر.

اسما ودې پیژندم؟

ویې ویل: نه

ومې ویل: که ولاړه یې کښېنه او یو گیلان اوبه ځانته ضرور کیږده، ځکه د داسې خبر په اوریدلو سره په هر چا د زړه حمله راتلای شي.

ويې خندل:
ښه سمه ده لگ صبر وکړئ.
وشو!

ښه اوس ووايې، مهرباني!..
ښه گراني اسمانې زه تاند هنري يم، ستا مينه!..
ويې خندل، ويې ويل:
خا تاسې د دې لپاره زنگ وهلی وو، ما ورته وويل:
هو

ويې ويل:
زما خاوند تاند په يوه بمي چاودنه کې خپل ژوند بايللی او د مړو ژوندي کېدل بغير له فلمونو
په بل څه کې نه وي.
ومي ويل:

خو ورځې مخکې ستا کور ته د غټې ږيرې درلودونکي سپرې درغلی وو.
که فکر دې وي، هغه ستا په اړه يو څه زيات پوهېده!..
له هغې په ژړا ځواب راغی څه څه؟
هغه ته وي، هنري!

ب ب ب ت باب
اړيکه قطعه شوه، بار بار مې د اړيکې د وصل کولو هڅه کوله.
مگر نه وصل کېده، يو ځل وصل شوه.
د کوچني ماشوم ږغ وو، ويې ويل:
ماما جانه مور مې زه دنيا ته يتيم راوستی يم، زه په کور کې هيڅوک هم نلرم.

مور باندي مې څه وشول، ماما زه پلار نه لرم.

مور به مې ويل:

بچیه که هر څه کوې کوه یې، مگر که د کومې نجلۍ سره دې مینه پیدا شوه له اوله نه راته

ووایه!

چې درته یې په نکاح کړم.

داسې نه چې خدای ناخواسته یو بله بنځه هم دې دنیا ته لکه ستا په رقم یتیم بچي راوړي.

او لکه زما یې قسمت خوار شي او د تاند هنري په غم کې شپې او ورځې تیروي.

له سترگو مې گرم گرم څاڅکي وغورځېدل، د خپل ځوی خبرې ته سخته ژړا راغله، هنري د

یوې نجلۍ له ژوند سره لوبې کړې وې.

ځمکې ځای نه راکاوه، هیڅ مې هم کولای نشو.

بازې وخت انسان ته الله تعالی داسې ازموینې هم مخې ته راوړي، ژر ژر مې خپلې اوسنکې

وچې کړې.

مخاږه مې راپورته کړه، هلک لا هم خبرې ختمې کړې نه وې.

په سلگیو کې مې ورته مې وویل:

بچیه ته یتیم نه یې، زه ستا پلار یم.

او ستا حقیقي پلار یم، بچکه د مور په مخ دې یو څه اوبه وپاشه هله!

ویې ويل:

سمه ده.

فکر کووم، اسما راییداره شوه، ځکه چې اړیکه یې قطع شوه.

داسې نیم ساعت وروسته یې بیا اړیکه وصل شوه، هله دا خو واوره شوې ده کنه؟

حمیرا بیرون ووتله، چې وبې کتل ریښتیا هم واوره شوې وه؛ هغې په واورې لوبې شروع کړې.

دومره ډیره نه وه لکه لکه هرې خواته پرته وه.

شکر باران دریدلی وو، لمر راوخوت واوره هم په کلار کلار ویلي شوه، لمونځونه مو وکړل یو ځل بیا مو سفر ته ادامه ورکړه.

حمیرا وویل:

ښه کیسه کوه،

اپریکه یې تر نیم ساعت وروسته وصل شوه، ما له اسما سره په خبرو د زړه هغه پراس وباسه چې دا دومره وخت مې په زړه پروت وو.

هغې وویل:

زه پخیر کابل ته درځم.

ما وویل:

سمه ده، راشه پخیر!

هغې هماغه وخت کې حرکت راکړی وو.

هغه وخت خو اوس پشان موبایلو نه وو، چې ځای ځای مې یې احوال اخیستی وای.

ځکه یې نو نور له احواله خبر نشوم، زه دلته له خپلو ملگرو سره ښه خوشحاله وم.

زما د راز ملگری فرید وو، هغه له ما سره د سینما په تمثیل کې هم وو.

له هغې سره به مې یو ځای طرحې جوړولې او د کانتینیتل طرحه یواځې ما جوړه کړې نه وه،

فرید راسره پکې سل په سله شریک وو.

د هغې په وسیله خو زه هم ډیر قوي وم، ځکه ما او هغې تر ټولو سخت کار ته اوږه ورکړې

وه.

په هر حال دا ورځ تېره شوه، مگر اسما راونه رسېده.

د شپې مو خبر تر لاسه کړ، د پنجشیریانو له لوري په ماهیپر او د کابل په ځینو سیمو درې

توغندي ویشتل شوي دي، ډیر زیات خلک پکې وژل شوي دي.

زړه مې ترک وخوړ، فرید او نورو ملگرو تسلي راکوله.

مگر ما سره بله لاره نه وه، په همدې نيمه شپه ورپسې روان شوم.
ياران دې ژوندي وي، تکليف يې راسره وکړ.
په ماهيپر کې هيڅ هم نه وو، ټول ټپيان او خلک يې روغتون ته وړي وو.
روغتون ته روان شو، په لگ وخت کې شکر تر روغتونه هم راورسېدو، يو يو ناروغ مې کاته!
زړه مې درزا کوله، په ناروغانو کې خو نه وو.
مرده خانې ته ورغلم، گورم اسما ناسته ده خپل مخ په سپيرو وهي.
مخ ته يې کوچنی ماشوم پروت دی، زما ځوی؛ هغه ځوی چې مور به پرې تر پنځه کاله
يتيمی وروسته د دې زيری کړی وي.
چې ته له يتيمی ووتې، هغه ځوی چې د ځوی په نوم غږ کول ورته زما ارمان وو.
هغه ارمان مې عمري ارمان پاته شو.
بس کوچنی هنري په حق ورسېد، د تقدير به همدا خوبنه وه.
دا هر څه راپېښ شول، اسما ليونۍ شوه، ځوی مې د لاسه ورکړ او نورستان هم راڅخه د ابد او
ابد لپاره پاته شو.
حميرا وويل:
نو اوس ته د چا کره اوسيرې؟
ورته مې وويل:
نه د کيسې نه به مخکې ټوپونه نه وهي، کيسه بايد پوره واورې!
بس هماغه ورځ شوه، په کابل بريدونه شروع شول.
له يو خوا به پرې مسعود راکټونه غورځول، له بلې خوا به پرې گل بدين حکمتيار راکټونه
راويستل.
کابل خپله ټوله ښکلا د لاسه ورکړه.
زه هم ترې ووتم، اسما مې ننگرهار کې په يو زيارت کې پريښوده.

ورته مې وويل:

پدې ډير خيال كوه.

زه هم لوى ملا صاحب حفظه الله خپلې خواته يعنې كندهار ته وروغوښتم.

دا چې ما او هغې يو ځاى جهاد كړى وو، نو د جهاد ښه پاڼه ملگري وو.

هغه عالمان وايي:

د څلورو ځايونو ملگري هيڅكله هم له چانه هيريري، لومړى د مكتب ملگري دوهم د جهاد

ملگري دريم د معبث يا بند ملگري څلوم د سفر ملگري!

مور هم د جهاد ملگري وو، په لومړي كې شپږ تنه برابر شؤ.

شاوخوا مدرسو ته ټول ولاړؤ، په لومړي ځل هيڅ نفر راسره له مدرسې راوچت نشو.

په دوهم ځل هم، په دريم ځل مويوه شورا جوړه كړه چې شورا ته لوى ملا صاحب وفرمايل:

تاسې به تر اوسه پدې هم خبر نه ياست، چې مور ولې جگړه كوو.

له جيبه يې انځورونه راوباسل، ويې ويل:

مور د دې لپاره جهاد وكړ، چې د كورنيو عزتونه مو خوندي شي.

په هيواد كې په ارمه ژوند لدې سرو كافرو څخه وكړؤ، مگر د هيواد په ختيځ كې يوه ډله

راپورته شوې له لويديځ والو سره جنگ كوي.

له هرې خوانه په هيواد كې ظلم روان دى.

دا لومړى انځور وگورئ، په كندهار كې يو قومندان دى.

ځانته يې خپله حجره كې له هلك څخه نرښځى جوړ كړى دى او گډوي يې!

دومره نه پوهيري، چې كه زما د ځوى سره څوك داسې وكړي، پر ما به څه حال وي؟

مگر نه!..

فحشا ته يې لمنې بد واهلي دي.

دلته وگورئ، پښتنو د فارسوانانو په سرونو كې ميخونه ټك واهلي دي.

دلته وگورئ، فارسويانانو د پښتنو له ښځو او ميندو ځينې اندامونه غوڅ کړي دي. تاسې يې گورئ، په لښتو کې يې د پيغلو سينې نيولې دي او په بازار کې يې گرځوي. دوی په زور او طاقت پسې ليونيان دي. روسانو مو عزتونه ليلامول خالي، دوی مو لومړي وژني او بيا مو عزت لوتوي. ليکوال:

(دا هغه ريښتيني پيښې دي، چې په هغه وخت کې يې په واقعي ډول شتون درلود.) لدې سره مور هم تکل وکړ، چې هر څنگه کيږي بايد خلک پيدا کړو. په ډيرې خوارۍ مو پوره ډيرش نفره پيدا کړل، په ډيرش نفرو مو جگړه شروع کړه. زما هڅې هم نه ځوی وو، او نه اسما! بس بيرته مې خبلې جگړې ته کار ووايه، د جگړې سره د هرې سيمې نه خلک د خپلو ټوپکو سره راوتل او زمور د ليکو سره شامليدل! واه څومره خوندوره ورځ وه.

يوآخې مور نه وو، چې د ظلم ختمول مو ارمان وو. بلکې دا اوس د ټول افغانستان ارمان وو، د رباني عسکرو او خلکو به مور ته د پاکستان خلک ويل، زما ملگري هم پکې وو مگر ټول مې پريخودل، خو خوشحاله پدې شوم. چې د خلکو له راتللو سره فريد هم د رباني ډله پريښوده او له مور سره يې يو ځای توب ته زړه ښه کړ.

په ډير لگ وخت کې مو شمير تر درې سوه اويا درې زره شو. زه او لوی ملاصاحب سخت حيران شو، ځکه له مدرسو څوک جنگ ته نه راځي. دا نظر چې د هر چا وو غلط وو.

که خلک جهاد ته راځي، نو هاغه خلک راځي چې ظلم يې ليدلای وي.

مور بايد کوسو او کليو کې په خلکو پسې گرځيدلي وای، زه لکه د پخوا په څېر بيا د جگړې لومړۍ ليکې ته راتلم.

ځکه تر ټولو زيات باور د دې ځای پر ما کېده.

او په ديرش کسيزه ډله که به هم تر نورو مخکې زه تلم.

زموږ د شمير له ډيرېدو سره شکر په افغانستان کې کلار کلار ظلمونه کم شول.

گل بدين پيښور ته وتختېده، او مسعود هم د امارت په راتللو سره له جنگه لاس واخيست.

تر ډير وخت وروسته مې يو ځل بيا کابل وليد، مگر هيڅ هم پکې روغ نه وو.

هرې خوا کنډوالې کنډوالې وې.

مور چې ښار ته ننوتو خلکو راته حيران حيران کتل، د رباني کسانو د امارت عسکر خلکو ته

ډير بد خلک معرفي کړي وو.

هغوی مور ته داسې کتل، لکه مور چې وحشي حيوانات يو او اوس به دوی ټول وخورو.

مگر داسې نه وه.

زموږ ارمان د همدې کابل له ظلم خلاصيدل وو.

کوم چې وران ويجاړ پروت وو، خو خیر افغانان تل د خبرونو په خبرو او تبليغاتي خبرو پسې

ځي.

خپله له ځانه سره دومره دماغ هم نلري او گوري هم نه!

مگر دوی هم ملامت ندي، جهالت دی.

ناپوهي ده، بس چې چا ورته څه وويل هماغه مني!..

ساده گان خلک دي.

د کابل په جوړولو مو پيل وکړ.

مگر زه يې دلته پرېښودم، او لوی ملا صاحب خپل کندهار ته وغوښتم.

زه د هغو شپږو تنو څخه وم، چې له اوله مې په جهاد کې برخه اخيستې وه.

ځکه نو زه د امير المومنين ملا صاحب تر ټولو نږدې نفرو څخه يو نفر شوم، زموږ مطلب دا نه وو چې حاکمان دې شو.

بلکې له افغانستانه د فساد گرو د جرړې ختمول مو مقصد وو.

مگر وروسته بيا ټول افغانستان شکر راپاتې شو، تر څو حاکميت پرې وکړو.

او خدمت ورته وکړو، هره ورځ به مو خوارۍ کولې، او سختۍ به مو د خپل هيواد لپاره گاللې، اسما ليونۍ وه.

او په مياشت کې به يې زه ضرور يو ځل خوا ته ورتلم.

هغه به تل په غير کې له ځانه سره تيره ايښې وه، او زنگوله به يې.

کله به پورته شوه او د زيارت په طرف به ولاړه، او وبه يې ويل:

زما ځويه زه تاته ضرور پلار راولم، ته به يتيم نه مړ کيرې.

ته دعا کوه چې ژر ژر کابل ته خپل پلار ته ورسېږو، زما هنري ځويه زما گلاب ځويه زما تاند ځويه

حميرا اوشکې پخپل نارنجي نستوني چې تورې ليکې يې درلودې، وچې کړې.

پزه يې هم پرې پاکه کړه، زما په اوږه يې سره کيښوده، او د ماښام په خړه کې راسره يو ځای د رمې سره فنا شوه.

پای

د ليکوال لنډه پيژندنه:

سيد ادریس سادات په کال ۱۳۸۲ د بایلي افغانستان په شمشتو نومي کیمپ کې د مهاجرت پر مهال په یوه دینداره او پور علمه کورنۍ کې دنیا ته سترگې پرانیستلې!.. د نوموړي د کورنۍ اقتصادي وضع له هیواده د مهاجرت پر وخت ډیره خرابه وه.

مگر هیواد ته په راستنېدو، الله تعالی بڼکلی ژوند ور په برخه کړ.

د نوموړي پلار سيد شیرین پاچا افغانستان ته پوره دیرش کاله د ماین پاکۍ په برخه کې خدمت کړی دی.

او خپلو بچو ته یې حلاله نفقه پیدا کړې ده.

سیدادریس سادات پنځه وروڼه لري، چې په ټولنه کې یې د ټولني عام وگړي په بیلابیلو خدمتونو سره پیژني.

او په هره برخه کې دغه پر علمه او پرتمنه کورنۍ خپلې خوږې خاورې ته خدمات ترسره کوي.

نوموړي سره د خپلې کورنۍ د امریکایي یرغل پر وخت افغانستان ته د مهاجرت له ژونده پنا راوړې ده.

سیدادریس سادات په کال ۱۳۹۰ کې د ننگرهار په نامتو مدرسه گمرک جماعت کې زده کړې پیل کړې، او په کال ۱۴۰۰ کې له دغې مدرسې څخه د سپیڅلي او پاک کتاب قران عظیم الشان حافظ فارغ شو.

دنيوي زده كړې يې د ننگرهار په استقلال لېسه كې وكړې او د كانكور په امتحان كې د پښتو ادبياتو پوهنځي ته بريالی شو. اوس لپاره يې دغه اثر ستاسې په لاس كې دی، هيله ده چې خوند ورنه واخلي. هيره دې نه وي، چې سيد ادریس سادات د دې اثر سربيره نور ناولونه هم لري، كوم چې نومونه يې ناخوانه نجلۍ، لوی امپراتور او همداسې نور دي. تاسې كولاى شئ، چې د نوموړي هر كتاب په ننگرهار كې د مومند خپرندويې ټولنې څخه تر لاسه كړئ.

د ننگرهار ملي راډيو د نشراتو مدير

سعید جواد

په درنښت!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**